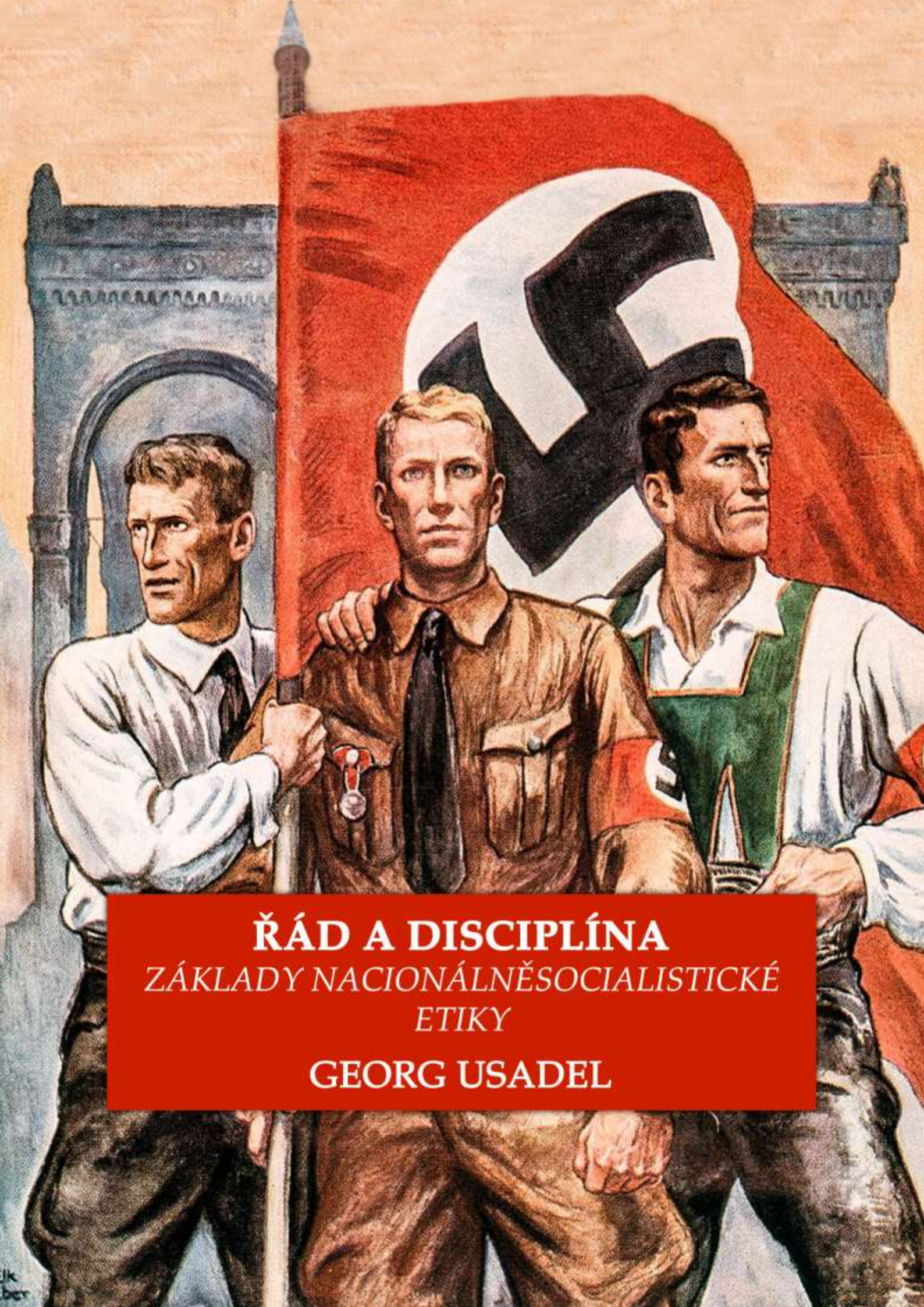

ŘÁD A DISCIPLÍNA

ZÁKLADY NACIONÁLNĚSOCIALISTICKÉ ETIKY

GEORG USADEL

Georg Usadel - ŘÁD A DISCIPLÍNA - ZÁKLADY NACIONÁLNĚ SOCIALISTICKÉ ETIKY

Vydavatel: Hanseatische Verlagsanstalt Hamburk, 1935

PŘELOŽENO Z ONLINE PŘEPISU ORIGINÁLU, DOSTUPNÉ Z: https://ia903005.us.archive.org/16/items/zensiert-vor-1945/Usadel%2C%20Georg%20-%20Zucht%20und%20Ordnung%20-%20Grundlagen%20einer%20nationalsozialistischen%20Ethik%20%281935%2C%2026%20S.%2C%20Text%29.pdf

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

Předmluva **4**

Pokus o nadstavbu založenou na životních základech **5**

Formování vůle **9**

O manželství 13

O nemanželském dítěti 19

Následovník **23**

Služba 23

O cti 36

O pravdomluvnosti 41

O věrnosti 51

O postoji k víře 56

O vůdcovství **60**

O moci a jejím použití 60

O vystupování vůdce 67

O výběru vůdců 71

O rozhodnosti 75

O výchově mládeže **78**

V rodičovském domě 78

V Hitlerjugend 87

Závěr **92**

Předmluva

Sama o sobě by tato kniha měla být zbytečná, protože zákony pro naše jednání by měly být zakotveny v naší hrudi. Žijeme však v době přechodu k novému Německu a kolem božské jiskry v nás je mnoho popela, který je třeba sfouknout. Tato kniha si klade za cíl tento úkol splnit.

Záměrně se nestala obsáhlým dílem, neboť se vyhýbá všemu, co není nezbytně nutné nebo co již bylo mnohokrát řečeno. Vznikla z potřeby sloužit školení a vyrostla z praxe, z četných přednášek na kurzech pro vedoucí stranických organizací, zejména Hitlerjugend.

Kniha nemá být učebnicí obsahující pravidla života. Nemůže si činit a ani si nečiní nárok na úplnost, má sloužit pouze jako návod. Život je nekonečně bohatý ve své hojnosti možností, tahů osudu, událostí, činů a skutků. Nepodává pravidla chování pro každou hodinu a minutu, ale ukazuje celkový postoj, kterým se mohou události a každodenní život řídit.

Kniha může být kritizována za to, že obsahuje povrchní „populární filozofii“. Tuto výtku je třeba s radostí snést, protože jejím vroucím přáním je, aby ji četl národ, nikoliv filozofové. Protože však chce být knihou německou, neobešlo se to bez stanovení souvislosti mezi naším jednáním a životem a vůlí věčné Prozřetelnosti.

Nebylo také možné se zdržet toho, abychom občasnými citáty nepoukázali na to, že věci naší vůle byly již předznamenány a chtěny zejména velkými mysli německé minulosti.

A konečně, pokud by snad někdo namítal, že obraz budoucího nacionálněsocialistického soukmenovce je příliš idealizovaný, pak odkazuji na jednoho z velkých průkopníků naší doby, Paula de Lagarda:*„Ideál nestojí nad věcmi, spíše ve věcech. Ideál není chutnou svačinou, spíše denním chlebem. Z toho pro mě vyplývá závěr, že ideál musí vyrůstat z věcí každodenního života.“*

Pokus o nadstavbu založenou na životních základech

Světonázor nacionálního socialismu je postaven na tom, že zdravé rasové složení německého národa je předpokladem všech úspěchů ve všech oblastech života. Národ není za všech okolností konstantní veličinou ve všech dobách. Pokud se v něm určité rasové prvky za zvláště příznivých selekčních podmínek rozmnoží ve větším počtu než jiné, může být rasový prvek, který národ dosud určoval, zatlačen do pozadí. Lidé s dědičnými dispozicemi, které vyvolávají méněcenné potomstvo, velmi rychle změní celkový obraz národa, pokud je jim připravena cesta obzvláště příznivými

životními podmínkami. Dědičný materiál národa však není konstantní veličinou, ale osud vždy vedle zdravých mužů a žen vytvoří z dědičného materiálu i dědičně nemocné potomstvo. Nikdy se nám nepodaří vyšlechtit se do božské kondice, i kdybychom po tisíciletí dodržovali zákon o prevenci dědičně nemocných potomků. Neboť to, co dnes ještě považujeme za dědičně zdravé, by mohlo být za další tisíciletí považováno za nemocné. I zde platí zásada, že lepší je protivníkem vhodného.

Dobrý dědičný materiál je tedy předpokladem zdravého lidu, zdravého majetku žijícího v lidu. V tomto světě si nedovedeme představit žádné myšlenky bez jejich realizace v národním společenství, neboť i ten největší génius pochází z národa, a ne z rezervy, národ z génia. Také víra v Boha a pojmy času a prostoru dostávají svou charakteristickou pečeť prostřednictvím národa, který je podobně determinován svým dědičným materiálem. Dědičný materiál zde neznamená něco hmotného, neřkuli součet gonád všech v současnosti žijících mužů a žen; dědičný materiál je spíše božský akt stvoření, je božskou silou, jaká je obsažena ve stromu, která mu přikazuje růst podle svých zákonů. Ale stejně jako se ve volně rostoucím stromu vedle divokých formují zdravé pohnutky, a tedy zdravé je obsaženo v jeho životním zákonu, a teprve člověk - skrze zákon řádu,

který mu vtiskl svou pečeť - ořezáváním větví, které se mu zdají divoké a neužitečné, dává stromu jiný tvar, než jaký naplánovala jeho vlastní kauzalita, tak i organizovaný národ může svůj dědičný materiál podřídit plánování, které se mu zdá zdravé. To nás nepřivádí k tomu, abychom z národa dělali Boha, k pokrevnímu materialismu, když uspořádaný národ považujeme za předpoklad světonázoru, spíše potvrzujeme stvoření v dědičném materiálu národa, který je od věčnosti božským předpokladem a který leží mimo jakékoli lidské vysvětlení a jakýkoli výklad.

Prostřednictvím Božího stvoření se vytvářejí síly, v jejichž rámci člen národního společenství pracuje - a s nimiž a v nichž pracuje. Gravitace je pro nás nevysvětlitelná, ale my o ní neustále uvažujeme a stavíme své domy v linii jejích sil; překonáváme ji svými letadly a stoupáme na oblohu, abychom se opět nechali snést na zem. Dědičný materiál je božským výtvorem, takže my, kteří jsme stejné krve v rámci národa, se od něj nemůžeme oddělit. Můžeme však žít uvnitř tohoto dědičného materiálu a - prostřednictvím zákona a řádu - zasahovat do jeho složení a péče o něj. Bez národa není stát, není kultura, není náboženství - ani církev, není světonázor, nejsou charakterové hodnoty, ale bez národa - a to je po tom, co bylo řečeno, samozřejmé - není Bůh. O Bohu nerozhoduje naše myšlení, ale Bůh pro nás existuje v

nekonečné nepochopitelnosti, protože jinak bychom nebyli schopni myslet. Dědičný materiál je božský zákon, v jehož rámci musíme žít a pracovat, stejně jako musíme žít a pracovat v prostoru a věčnosti. Věříme však, že můžeme uspořádat složení dědičné vlastnosti v rámci našeho národa, stejně jako stavíme věci v rámci prostoru a uspořádáváme věčný čas prostřednictvím hodin a měření času. Plánování a organizování však nikdy není úkolem celého národa, ale je úkolem vedení a vedených, tj. vůdců a následovníků. **Morální postoj jedince tedy vyplývá z toho, do jaké míry vede a do jaké míry je následovníkem.** Nepochopitelné božství způsobilo, že jsme nyní schopni myslet v protikladech, že známe jen to, co je zdravé vedle toho, co je nezdravé, a že se můžeme jen dohadovat, co je svaté mimo dobro a zlo. Jsme postaveni do boje mezi dobrem a zlem, zdravým a nezdravým, světlem a tmou; sledujeme božsky chtěný boj protikladů a začleňujeme jeho požadavky do obsahu naší existence. **Vůdci a následovníci jsou proto podřízeni příkazům tohoto boje, aby udržovali a podporovali to, co je v našem národě a v každém z nás zdravé a dobré. Činy vůdců a následovníků podléhají odpovědnosti za to, zda se národ zachovaný božským obdarováním - a to nikdy nejsme my žijící dnes sami, ale předkové za námi a potomci před námi - prosazuje ve své krvi a půdě.**

Formování vůle

Vůdce kdysi řekl, že v árijském člověku se síly a instinkty, které slouží k udržení života, obdivuhodně proměňují ve službu společenství. Vůle tak vzniká ze sklonu k sebezáchově a je zušlechťována rozvojem národa. To, co bylo původně tupým, divokým sklonem, bylo zušlechtěno svobodou, s níž vůli projevujeme. Zároveň se směr vůle, který byl původně zaměřen výhradně na vlastní já, odklonil k národnímu společenství tvořenému krví. Tímto způsobem byl dovršen vznešený vývoj těch částí lidství, které jsou schopny tvořit národy, směrem k božskému. V jednom ohledu je nepochybně nutkání, nutnost v tom, že Všemohoucí dovolil, abychom se stali německým národem. Této nutnosti však podléhají i mravenci a včely, když pilně budují své kolonie. Jistě i německý člověk kdysi podléhal této nutnosti, když ho kategorické „Budeš!“ svazovalo jako poddaného „prokletou povinností a závazkem“, který musel stoicky snášet; ale poddaný je dnes mrtvý, na jeho místě se v našem národě formuje soukmenovec, který neodvozuje povinnost a závazek z „Budeš!“, nýbrž zažehne ve své hrudi posvátnou jiskru věčnosti k posvátnému plameni „Budeme!“, protože ví, že pochází z dědictví svého národa, který je božským stvořením, a svou povinností staví božskou vůli do náležité paralely se svou vlastní. Kdo však ví, že je zajedno s vůlí Věčného, vstoupil do říše

svobody, protože věčné nemůže být donuceno. Tímto způsobem se „Budeš!“ mění na „Budeme!“. Mistr Eckhart vnímal věčné jako „jiskru v hlubinách duše“; my jdeme o krok dál než on a tuto jiskru věčného v nás zažehneme v ohnivý plamen postoje vůle, který je podporován svobodou. Z toho jasně vidíme, že formování nacionálněsocialistického člověka nevyžaduje primárně rozvoj jeho vůle nad věcmi, které musí pro své formování znát. Nejde nám o znalost nacionálněsocialistických hodnot rasy, dědičnosti a národa, ale o náš život v souladu s jejich požadavky. Učenec, který intelektuálně pochopil důvody nacionálního socialismu, ale není schopen podle nich žít, stojí hluboko pod nejprostšími příslušníky národa, kteří jsou schopni rozvíjet život z jiskry věčnosti v sobě, ale nevědí nic o myslitelných souvislostech. V žádném případě není zbytečné zde upozorňovat na to, že život učenců se ne vždy shoduje s jejich učením; stačí si vzpomenout na Schopenhauera. Jistě, poznání je nutné, proboha, nemělo by být odmítáno nebo činěno opovržlivým. Ještě potřebnější však je, aby poznání a bádání nepřerušilo své spojení se životem a věčností. Ale to už je případ, kdy výsledek bádání stojí v rozporu s životem toho, kdo bádá.

K životu samotnému patří především plození nového života, které musí stát pod stejnou nosnou linií jako ostatní život. Chceme totiž předávat dál,

zušlechťovat jej, dědičný materiál v nás, který vychází z božského stvoření. Je úžasné, jak malý vliv má člověk na své tělo. Mysl mu může poručit, aby vykonávalo tělesné pohyby (jak se to děje, nevíme), může mu dávat materiály, které jsou pro tělo užitečné (jídlo, léky), nebo mu může škodit (nadměrné jídlo, alkohol a jiné jedy). Krevní oběh, trávení, růst a smrt však lidské vůli nepodléhají, stejně tak vývoj zárodečných buněk, růst dítěte v matčině lůně a jeho narození. Roste v nás, omlazuje se, odumírá nebo stárne, ať už jsme vzhůru nebo spíme. Tato část života v nás stojí mimo naši vůli. Řeka tajemna, která leží mimo náš vliv, neustále protéká naším tělem. Toto tajemství v nás je součástí věčného, které se proplétá vesmírem, naší myslí, a tedy i naší vůlí. Kdyby tomu tak nebylo, pak by naše mysl nebyla schopna vytvořit žádné pojmy o věčném. Plotinův učeň Goethe to vyjádřil ve svých známých dílech: *„Kdyby oko nebylo slunečné, nevidělo by slunce; Kdyby v nás nebyla Boží síla, jak by nás božské mohlo okouzlit?“*

Jistě, v těchto myšlenkách není zakotvena žádná úvaha - nevyvratitelná teorií poznání -, spíše v nich spočívá jistá víra, které i rozum říká „ano“. Prostý a jednoduchý Matthias Claudius, kterého bohužel čte jen málokdo, nám to řekl se svou prostou a jednoduchou jasností: *„Jak je to s tajemstvími: kdo je nezná, ten je vysvětluje, a kdo je vysvětluje, ten je nezná. Nenechají se*

vyrobit a vzít násilím, ale kdo si je chce zasloužit a umí se s jejich majitelem spřátelit, ten se je někdy dozví.“

Nechceme se bránit řece božského, spíše se jí necháváme unášet. Máme svobodu žít s božským, nebo pracovat proti němu. Genofond v nás - který jsme dříve přenechávali výhradně přirozenosti, nevědomí - jsme přenesli do sféry vůle, která působí s božským, nikoli proti němu. Nemáme žádný vliv na růst dítěte v matčině lůně, ale sloužíme věčnému, pokud usilujeme o čisté a jednoduché útvary jím vytvořené. Proto také rozmnožování řadíme do sféry vůle, která slouží věčnému, a vedeme svůj genofond k vyšším formám od generace ke generaci, od nekonečna k nekonečnu: „*Když se v nekonečnu totéž věčně opakuje a plyne, tisíceré klenby se pevně do sebe uzavírají; z každé věci prýští radost ze života, z nejmenší hvězdy i té největší, a všechno úsilí, všechno snažení je věčný klid v Bohu, Pánu našem.“*(Goethe)

Kdo si vybral „jiskru v duši“ jako zdroj energie svého nositele života, nesmí spojit svůj dědičný materiál s jiným, v jehož těle „jiskra“ vyhasla. Proto jen takové manželství v rámci nacionálněsocialistického přístupu k životu povede k lepšímu německému národu, než jaký máme dnes. Z nacionálněsocialistických rodičů se totiž stanou nacionálněsocialistické děti a z nové mládeže noví následovníci a noví vůdci, kteří zušlechtí celý německý národ. V tom spočívá poslední úkol této knihy, že

uznáváme a chceme, aby prostřednictvím mládeže zrozené z rodičů s výše popsaným životním postojem byla umožněna výchova k následovníkům s novou vůlí a z ní zase budoucí následovníci s novým a lepším vedením a rasově lepší národ. Výchovná myšlenka, která dříve až příliš snadno zůstávala na úrovni přirozenosti, bude - díky odpovědnému vychování - povýšena na úroveň morálky. Výtka, která se tak často vznáší proti nacionálnímu socialismu, že chce provádět šlechtitelské pokusy s národem, je tedy neoprávněná, neboť to, co je postaveno pod dobrovolně zvolený zákon mravní odpovědnosti, je tím nejvyšším, co je schopno vést lidský řád.

O manželství

„Člověk může přivést na svět dobře vychované děti, jestliže rodiče byli dobře vychováni.“ (Goethe)

Podle toho, co jsme právě řekli, tedy pohlavní pud nemůže v našem životě zaujímat pozici, jako by stál mimo síly, které mají formovat společenství, ale musí být do něj také začleněn jako jeho služba. Boží vůlí je, abychom svou dědičnost nepředávali ve volnosti, ale abychom byli nuceně ovlivňováni mocným pudem. Nicméně úkolem nacionálněsocialistického Němce nikdy nemůže být, aby se svému instinktu bezmezně oddával,

nýbrž aby ho prostřednictvím boje a napětí přiměl sloužit německému národu a jeho rozvoji. V této oblasti neexistuje žádné právo na požitkářství, ale pouze vyšší řád, povinnost přijatá s mírou a disciplínou. Jen liberální člověk - a marxista to logicky učil -, který je schopen vidět sebe a své postavení v národě a ve světě odtrženě od přirozeného řádu, mohl v této oblasti požadovat „svobodu“ - což byla rozmařilost. Čím více považujeme národ za společenství, jehož podpora a zdraví je naším úkolem na tomto světě, tím více jsme povinni podřídit sexuální život životu národa.

V dnešní době asi neexistuje životní otázka, která by vyžadovala tak obrovské množství změn a úprav a zároveň byla tak kontroverzní jako otázka sexuálního života. V širokých vrstvách národa stále ještě žije asketické středověké pojetí, které pociťuje sexuální stránku jako vadu a prvotní hřích a které ve svých odpůrcích vyvolává názor, jenž odsuzuje jakýkoli morální požadavek ve vztahu k sexualitě jako pokrytectví. Jedno je stejně špatné jako druhé. Pud sebezáchovy - který nás táhne směrem k bezohlednému pošlapání každého bližního v boji o existenci -, přesto nedokázal zabránit vzniku národa, spíše byl zušlechtěn řádem, zákonem a zvykem. Proto je třeba i pohlavní pud přizpůsobit vyššímu životu národa, ne proto, že by měl být považován za „zlý“ nebo „hříšný“, spíše proto, že

jeho umírněná zdrženlivost je požadavkem na zachování národa. **Národ převážně nordického ražení vnímá manželství jako životní formu, v němž je pohlavní soužití postaveno do služeb vyššího řádu života.** Nemusíme tedy v žádném případě přisuzovat germánskému člověku romantizující pohled, jaký existoval u Tacita, který, jak známo, nesmírně chválil germánskou mužskou nevinnost. **Požadavek obětování vlastního života ve službě národnímu společenství vyžaduje totéž od nás, kteří žijeme dnes, bez shovívavosti a nemilosrdně.**

Manželství je jádrem národa. Tato věta neztrácí svou platnost, ať už se říká jakkoli často a jakkoli málo se dosud realizovala. Smyslem manželství je bohaté požehnání dětí pro zachování národa. Jen děti, které vyrůstají mezi početnými sourozenci, se v raném věku naučí, jak se zařadit do nejužšího společenství založeného na společné krvi. Zde se nejprve ohýbají pudy sobectví, zde se brzy učí vzájemné ohleduplnosti a odříkání. Výchova dětí v prvních letech života - je mnohem důležitější, než se obecně předpokládá - je možná pouze v rodině, protože jen zde může rozumná matka dítě brzy vést k tomu, aby snášelo bolest, které není ušetřeno žádné dítě, aby se samostatně zabavilo, a tím ho vnitřně posilovalo. Jistěže lze děti vychovávat ve státním ústavu pod stejnými hodnotami, ale nikdo nezná své děti tak jako skutečná

matka. Nezbytně tvrdá výchova ze strany matky v kombinaci s mateřskou láskou je nenahraditelná.

Je-li tedy manželství základní hodnotou, z níž může vyrůstat národní kultura, pak musí být mravní postoj muže a ženy před manželstvím, v manželství i mimo něj neotřesitelně pevný. Předmanželský, manželský a mimomanželský život nesmí mít každý jiné hodnoty, které mohou být také různě vyjádřeny u mužů a žen, ale všechny tři musí sloužit jednomu a témuž velkému úkolu. Nikde se v době liberalismu tolik nelhalo jako v oblasti předmanželského života. Je zásadně špatné přesvědčovat dívku nebo mladého muže, že probouzející se sexuální pud vyžaduje okamžité uspokojení, protože jinak by to mělo za následek zdravotní problémy. Není nic děsivějšího než bezuzdná rozmařilost nebo špatně zahraný Don Juan. Kdo zde předčasně podlehne, snadno podlehne i ostatním neúprosným požadavkům života ve znamení cti a povinnosti. Stejně jako se napětím a odříkáním stáváme tvrdšími a silnějšími v jiných oblastech života, tak i v této. S jistotou můžeme tvrdit, že zdrženlivost je pro obě strany nejen možná až do poloviny dvacátých let, ale s ohledem na zdravé manželství přímo žádoucí. Samozřejmě se musíme mnohému znovu učit. Dívky, které si odpustí i to nejvášnivější dvoření mladého muže, by neměly být mužským světem považovány za chladné či odtažité a za

opovrženíhodné nátury Brundhildy, ale měly by v očích mužů nabývat na hodnotě. Dlouhodobé a vytrvalé dvoření by mělo být ambicí nového německého muže. Mužský svět by se měl oprostit od hrubé představy, že dívčí odolnost je tu jen proto, aby byla zlomena větší či menší silou. Nejsou to ti nejhorší z mužů, kteří si uchovali posvátnou stydlivost před ženami a zejména před nedotčenou dívkou. V nich žije předivo věčného plození, jehož je jednotlivý lidský pár jen nepatrnou součástí. Proto by měl dialog o čistě erotických záležitostech a postupech zmizet z mužské a pravděpodobně i z ženské společnosti. Je totiž nedůstojně nízké učinit z tohoto procesu, jemuž vděčíme za svůj život, předmět nemravného vtipu, neboť jím zneuctíváme svou matku.

Klamný byl i dřívější postoj tzv. dvojího metru, který vyžadoval nedotčenost od dívky před svatbou, ale ne od muže. I když důvod, že dívka je přijímající a muž dávající částí, obsahuje jisté zdání oprávněnosti rozdílných norem, přirozený rozdíl nehovoří pro zásadně odlišný pohled na morální postavení dívky a muže. Pokud oba vstupují do manželství nedotčeni, každý z nich dá tomu druhému radostný dar, který spočívá v duši, protože tělo a srdce jsou věnovány nerozděleně.

Kdo toto nosné hledisko nepodporuje, nemůže zároveň požadovat, aby se německý národ rasově zlepšil. Jsou-li dívky a muži hluboce zachváceni myšlenkou, že

jsou buňkami národa - který chtějí s úsilím celého svého života zlepšit -, pak nemohou žít bez zábran. Musí již od raného mládí praktikovat nejpřísnější sebekázeň, stejně jako chtějí trénovat své tělo k vyšším výkonům ve sportu. Jak pomůže vyloučení dědičně méněcenných potomků prostřednictvím státních zákonů, když muži a ženy nemají sebekázeň, aby si nevybrali partnera, jehož rod obsahuje méněcennost. Dříve byla romantická láska živena výhradně krásou jednotlivých vytoužených osob. V budoucnu nebudeme vnímat pouze jednotlivého muže a jednotlivou ženu s jejich fyzickými, intelektuálními a jinými přednostmi, spíše budeme sledovat také sourozence, rodiče a příbuzné, zda představují záruku zdravé krve. Kolik obětí bude budoucnost vyžadovat od nacionálního socialisty! Matka nebude moci utéct před nacionálněsocialistickými zákony, pokud by jedno z jejích dětí spadalo pod zákon o prevenci geneticky nemocných potomků. Mnohé vášně bude třeba překonat, protože vůle po zlepšení našeho národa to od nás vyžaduje. To je to nejvyšší, o co můžeme usilovat. Chceme se stát rasově lepšími, ale potřebnou selekci k tomu chceme přisoudit méně státním zákonům než zákonu zavazujícímu k našemu životu. Myšlenka šlechtění a selekce byla povýšena do sféry morálky a povinnosti. Nikdo o nich nemůže mluvit hanlivě, pokud se nehodlá obrátit proti Božímu příkazu.

O nemanželském dítěti

Požadavek nedotčenosti před manželstvím by nikdy neměl znamenat, že manželství, kterému chybí radostný dar vzájemné nedotčenosti, by mělo být zatraceno. Mělo by se jen zdůraznit, že - ve vysokém požadavku a jeho splnění - zde tkví pro oba manželské partnery nekonečně pevná kotva, aby mohli snáze odolávat mnohým otřesům, které každé manželství, stejně jako život, musí zákonitě přinášet. Při hodnocení nemanželského dítěte by se nikdy nemělo tvrdit, že každá neprovdaná matka by měla být zavržena v hanbě a bídě. Nechceme si nic nalhávat: Tisíce dívek jsou považovány za čestné, protože se zamilovaly do „chytrého“ muže nebo protože byly samy „chytré“, neboť znají tajemství antikoncepce, která je dnes snadno dostupná. Jiné, které se zapomenou v opojení okamžiku nebo v návalu vášně, jsou však považovány za nečestné, protože daly život dítěti. To je třeba říci se vší jasností, ale je třeba si položit obtížnou a těžko zodpověditelnou otázku: Kdo je výše, dívka, která se zapře ve vášnivém boji sama se sebou, nebo ta, která se odevzdá a dá život dítěti, nebo ta, která se odevzdá a použije antikoncepci? Domnívám se, že pořadí, v němž jsou tyto tři případy uvedeny, naznačuje míru jejich hodnoty. Dávejme si však pozor na předčasné soudy! Ne každý muž je Goethe, Hebbel nebo Hermann Löns, i když

se na ně mnozí muži až příliš ochotně odvolávají jako na své vzory, aby tak očistili své jednání. Ne každá dívka je Christiane Vulpiusová nebo Elise Lensingová, ne každá dívka zůstává významná i po svém „pádu“.

S ohledem na morální postoj velké části našeho národa je však třeba k otázce nemanželských dětí říci následující: Je zásadně nesprávné tvrdit, že nemanželské děti by měly být vzhledem ke klesající porodnosti našeho národa podporovány a že každá žena by měla rodit děti, ať už v manželství nebo mimo něj, jinak by nebyla plnohodnotným členem národního společenství. Tam, kde to bylo předními muži řečeno, to bylo vždy míněno pouze jako ideální požadavek nejčistšího druhu, ale nikdy jako výzva k nevázanému životu. Byla by to také urážka statisíců německých dívek, jejichž snoubenci padli ve světové válce a které se tak rovněž obětovaly jako statisíce matek.

Pojem „nemanželské dítě“ přirozeně nezahrnuje dítě narozené před uzavřením manželství. V mnoha oblastech Německa je narození dítěte nebo oplodnění dívky podmínkou pro uzavření manželství. Obecně se však i zde mladému muži, který si dívku nevezme, projevuje opovržení a pohrdání.

Na nemanželské dítě a jeho postavení je třeba nahlížet ve stejném kontextu, v jakém nahlížíme na

otázku našeho celkového morálního postoje. Podle toho lze rozlišit tři skupiny nemanželských dětí:

Za prvé: Dítě se narodilo mimo manželství, protože ekonomické okolnosti neumožňují uzavření manželství. Z biologického hlediska mohou být tyto děti v pořádku, ale nebudou vyrůstat v manželství. V nejpříznivějším případě budou dány příbuzným, v nejméně příznivém případě půjdou k cizím lidem. Takové dítě nepozná mateřskou lásku, protože matka si jej nemůže dovolit, má pravděpodobně práci, a také nemá sourozence. Manželství jako výchovné společenství pro nacionálního socialistu bude jako vliv na takové dítě existovat jen v nejvzácnějších případech.

Za druhé: Muž si dívku nevezme - buď z lehkomyslnosti, nebo z ješitnosti, nebo z nudy. Ale která dívka, která si váží sama sebe, se odevzdá muži, který si jí neváží, aby s ním sdílela svůj život? Právě převážně nordická dívka vidí naplnění svého milostného života pouze v manželství a ve vlastním zájmu si nebude vážit muže, který se z uvedených důvodů snaží tomuto naplnění vyhnout. Dítě však bude stejně jako v prvním případě až na druhém místě a jeho život bude ovládat matčina zatrpklost, že v ní muž neviděl hodnotu, která se jí musela jevit jako nejvyšší pro její naplnění.

Za třetí: Nemanželské dítě se narodí matce, která se bezmyšlenkovitě odevzdá. Tento případ bude nejčastější. Dítě pochází od matky, která má málo zábran, a otce, jemuž taková dívka stačí. Proto nebude mít zděděné nejvyšší hodnoty ani z jedné strany. Proto je naprosto mylný názor tvrdit, že skvrnu nemanželského dítěte vštípila německému národu jako první církev. Naopak zdravý úsudek národa byl správný v tom, že většina nemanželských dětí pochází od rodičů, kteří nejsou příkladní ve smyslu nejlepších charakterových hodnot, a proto se také nestávají nejhodnotnějšími soukmenovci.

Ale ani tyto nemanželské děti nemohou za to, že je osud povolal na zem za těchto okolností. Proto není správné nemanželské děti slepě znevýhodňovat, spíše by měli být oba rodiče hnáni k větší odpovědnosti, než tomu bylo dříve. V tomto ohledu nebylo naše zákonodárství dříve nacionálněsocialistické, když na nemanželské dítě pohlíželo jako na dítě spjaté výhradně s matkou, nebo pokud o výši výživného rozhodovalo pouze sociální postavení matky. Podle buržoazní právní knihy musí otec z dělnické třídy platit na nemanželské dítě dcery bohatého obchodníka nemožnou částku. V opačném případě však bude muset dívka z dělnické třídy přijmout platbu, která je pro otce z vyšší třídy almužnou. Zde bude muset dojít k zásadní změně, která především dohlédne na to, aby nemanželské dítě mělo pokrevní vztah nejen k

matce, ale spíše také k otci, a mělo právo dědit otcovo jmění. Jistě, nemanželské dítě nesmí být v lepším postavení než legitimní; dokonce by se na něj nemělo právně pohlížet jako na totéž.

Tyto požadavky musí být jasně vyjádřeny v rámci nového vývoje našich národních poměrů. Možná si jiní lidé mohou dovolit uvažovat o čistotě manželství jinak, žít s menší zdrženlivostí, ale přesto ne v rozkladu. Německý člověk si to dovolit nemůže. Období úpadku v německých dějinách byla současně dobami největšího uvolnění morálních hodnot. Kdo zažil 9. listopad 1918 a následující týdny v Německu, ví, že zničující revolta měla pro mnoho lidí hlavní smysl v destrukci „zábran zbožného ostychu“. V oblasti zdravé životní mravnosti, která je pro německý národ cenná, musíme prostě udělat pravý opak toho, co udělali listopadoví muži v Německu. Pak budeme na správné cestě.

Následovník

Služba

Miliony Němců jsou dnes spjaty se společenstvími, jsou jejich následovníky a často současně i dílčími vůdci v rámci těchto společenství. Proniklo k nám bohatství zkušeností a zážitků. Všichni se snažíme o jasnost, kterou

hledáme v souvislosti s novým smyslem života. Nezáleží na tom, jaké je naše životní postavení, zda jsme příslušníci SA nebo podnikatelé, zda jsme umělci nebo zemědělci, zda jsme staří nebo mladí, nacionálněsocialistický řád nás všechny vtáhl do svého kouzla. Nemůžeme se stáhnout do samoty, abychom vedli osamělý život. Německý národ, z jehož života jsme vyrostli, si musí nárokovat náš život, protože jsme ho nedostali sami od sebe, ale z tisíců námah, utrpení, hrdinských bojů, z ctností v neřesti, z duchovní výše a hloubky našich předků do zastřeného pravěku, kdy kdysi začal božský řád žít. Jsme spoutáni a chceme zůstat spoutáni a z těchto pout se radujeme. Jakékoli uvolnění z nich je zavrženíhodné, protože každý je spjat s osudem národa. Dnešní národní život se svými zbraněmi a dopravní technikou si může zachovat svou organizační jednotu jen díky takovým velkorysým vazbám, které přesahují pokrevní pouta. Vztah továrního dělníka k majiteli továrny, obchodníka k zákazníkovi, zemědělce ke spotřebiteli jeho produktů, učitele k jeho žákům, umělce k majiteli jeho díla přesahuje čistě osobní vazby; ve většině případů neexistují vůbec. Protože se náš život již neodehrává v rámci vesnické komunity nebo malého města, kde se všichni znají, musely se mzdy a ceny, prodeje, nákupy a kulturní záležitosti stát záležitostí celku, jinak by se jednota národa nadobro ztratila. Pokud osobní vazba, např. na venkově, existuje

ještě dnes, stojí jednotlivý zemědělec v selském stavu, venkovský učitel v učitelském sboru, řemeslník v řemeslném stavu svého národa. Jednota mezi příslušníky národa je možná pouze tehdy, když každý vidí v každém německém soukmenovci část Německa. Velké odcizení, které nám hrozí osamocením v důsledku ozbrojeného konfliktu, lze překonat pouze tak, že si každý jednotlivec uvědomí osudové pouto, které se vytvářelo po tisíce let. Takové velké pouto mezi každým jednotlivcem nemá nic společného s rovnostářstvím, nemá nic společného s potlačováním zvláštních talentů jednotlivce, nemá nic společného se zničením zdravého osamělého chování, nemá nic společného se zničením veškeré samostatnosti. Vždyť všechno velké na tomto světě potřebuje samotu, potřebuje ticho, ale ne kvůli samotě a sebelítostivé svévoli, nýbrž kvůli zralosti, která má uspokojit druhé. Tak bylo pro Luthera nezbytné mlčení v období Wartburgu, pro Bismarcka léta v Schönhausenu a pro Hitlera pobyt v pevnosti Landsberg. Žádné společenství tedy není souhrnem stejně velkých (nebo stejně malých) osobností, ale spíše souhrou různých vůlí, sklonů, talentů, dispozic a darů. Nad touto často bolestnou juxtapozicí následovníků však musí být v každém následování něco silně sjednocujícího, co sjednocuje rozdělené na vyšší úrovni. Pro nacionálního socialistu je tato vyšší úroveň určena zásadou, která tvoří celý obsah

jeho života: chceme sloužit svému národu, protože mu dlužíme svůj život. Chceme sloužit k tomu, abychom jej posilovali a zlepšovali, aby po nás jednou žil zdravější národ než my. Chceme sloužit, protože tato povinnost sloužit je čestná a protože pro náš život na této zemi znamená to nejvznešenější, že plníme své povinnosti vůči svým vůdcům a soukmenovcům s neochvějnou loajalitou. Ve službě není nic otrockého, ale sloužit může jen ten, kdo si je vědom smyslu pro vůdcovství. Fridrich Veliký nechtěl být ničím jiným než služebníkem a Bismarck rozhodl, že na jeho náhrobku bude napsáno, že byl služebníkem. *„Kde jsem našel živé věci, tam jsem našel vůli k moci, a přesto jsem ve vůli služebníka našel vůli být pánem.“* (Nietzsche)

Služba již není službou, pokud je vykonávána za odměnu. Mzda je nutným vedlejším účinkem našeho životního řádu, ale není předpokladem služby. Stejně tak služba, která je vykonávána pouze na příkaz, by neměla být vysoce ceněna. Ochočený lachtan v cirkuse, který drží na nose v rovnováze rozsvícenou svítilnu, aniž by věděl, proč to dělá, může také vykonávat službu na povel. Příkazy jsou ve strukturovaném společenství nezbytné, ale neospravedlňují naši službu; jejich plnění je pouze její součástí. Veškerá naše služba je svobodou z nutnosti. Sloužíme kvůli nutnosti života našeho národa, nikoli proto, že nám to přikazuje psaný zákon. Proto je

přistoupení k nacionálněsocialistickým společenstvím a služba v nich svobodná i dnes. Tato ochota sloužit není naplněna proto, abychom se stali šťastnými nebo z toho cítili nějakou blaženost, ale proto, že cítíme morální povinnost sloužit. *„Jsem přesvědčen, že se nerodíme proto, abychom byli šťastní, ale abychom plnili svou povinnost, a toužíme vědět, kde je naše povinnost.“* (Nietzsche)

Ale nutnost života našeho národa pochází od Boha, takže my, kteří pocházíme z Bohem povolaného národa, plníme jeho vůli, pokud chceme sloužit. Sotva existuje na této zemi něco vznešenějšího než svoboda, kterou si sami vybíráme a která se moudře omezuje a činí dobrovolnost východiskem našeho jednání. Služba sama o sobě je činnost, která často nemá žádný bezprostřední cíl, a přesto musí být vykonána. „Chceme sloužit“ tedy znamená nejen vykonávat to, co uznáváme jako nutnost, ale také vykonávat něco, o jehož konečném účelu nemáme jasno. Následovník musí vykonat vše, co mu jeho vůdce zadá. Omezenost rozkazovací pravomoci spočívá pouze na vůdci, nikoli v realizaci následovníka, s výjimkou případů, kdy se jedná o rozkazy proti nadřízeným vůdcům, tj. vzpouru.

Není náhodou, že společenský život v Německu získal vojenský charakter - už proto, že pochodujeme v řadách a nosíme stejnou uniformu. Každý, kdo někdy pochodoval jako voják v nekonečné polní šedé koloně, byl

neodolatelně uchvácen rytmem bytí jednotlivce ve velikém společenství. Proto pro nás nebylo těžké neporušit řady; necítili jsme jako nedostatek svobody, že jsme museli pochodovat a nebylo nám ponecháno na výběr, zda půjdeme sem nebo tam, kam nás naše touhy vedly. Už jsme nebyli sami sebou, byli jsme družinou. Když zuřila bitva o uspořádání Německa, bylo pro nás úžasnou úlevou, že můžeme pochodovat, a když nám to v době zákazu už nebylo dovoleno, všichni jsme toužili po dni, kdy se budeme moci opět vzdát sami sebe a spojit své životy s pochodovou kolonou. Když myslíme na společenství, zní nám v uších pochodový krok kolony. Proto se motivy pochodu, kroku a nápřahu opakují v nejčastěji zpívaných písních NSDAP.

Nezapomínejme na tento postoj, který je předpokladem každé služby, že nepřináší sloužícímu žádnou výhodu. To je mezi německým národem stále ještě široce rozšířený omyl. První mráz, který padl na nadšení roku 1933, pocházel z nedostatku vůle sloužit. Služba totiž nekončí, když člověk dělá jen to, co je mu nařízeno, ale vyžaduje, aby snášel i to, co se nezdá být osobním přínosem. Ubohé takzvané stěžování si je zlým důsledkem nedostatku ochoty sloužit. Ten souhlasí s tímto opatřením nacionálněsocialistické vlády, ten nesouhlasí s tamtím, protože doufal v něco jiného, protože zákon nebo nařízení je pro něj snad přítěží. To

není příliš čestné. **Úsilí a břemeno jsou nutné k tomu, abychom se mohli vždy postavit na vlastní nohy a dokázat, že naše služba je čestná.**

Služba zahrnuje také úctu ke službě druhým. Možná je ještě pozůstatkem doby třídního boje a třídní arogance, že někteří lidé tak často pohlížejí na službu druhým s jistým opovržením. I ta nejšpinavější manuální práce v sobě obsahuje stejnou ochotu sloužit jako ta nejčistší kancelářská práce. Manipulace se spisy je stejně potřebná jako dodržování normy. Fridrich Veliký se o velikosti pruského státu dozvěděl nejprve při studiu spisů v Domänenkammer v Küstrinu a teprve poté se stal velkým vojevůdcem. Opakovaně hovořil o tom, že obětoval své mládí otci; své sklony, nadšení pro umění a krásný život obětoval povinnosti sloužit státu. Služba není nikdy myslitelná bez oběti; když malomyslní lidé vznášejí své námitky proti tomu, že tak velký národ, jako byli Němci, by snad nemohl být přiveden k tomu, aby měl na zřeteli obecný prospěch před vlastním sobeckým prospěchem, pak chceme vždy a stále poukazovat na největší oběť, která byla ve světových dějinách prokázána: dva miliony mrtvých ve světové válce a mrtví v době boje hnutí. Není náhodou ani zvykem, že odkaz této jedinečné a téměř nepředstavitelné oběti si opakovaně připomínáme při státních oslavách, pochodech a shromážděních. Jestliže smrt více než dvou milionů lidí dokázala, že služba

národu je možná bez ohledu na vlastní já, pak je třeba to opakovat i v našich životech. Vždyť před smrtí dvou milionů ležel jejich život s povinností snášet nelidské utrpení, povinností, která byla dobrovolnější než přísaha věrnosti. Kdo chtěl, mohl se své službě vyhnout, což mnozí vyhýbaví činili. My si však dnes chceme vzít příklad z těch, kteří se nevyhýbali a nebyli zbabělci, ale nevyhýbali se službě navzdory obětem.

Právě na základě této nejsilnější zkušenosti německého národa můžeme věřit v hrdinskou vlastnost ochoty sloužit, která prochází celým národem. Jen z této víry můžeme doufat, že v německém národě vyroste to, co jsme si zvykli nazývat pospolitým postojem. Musíme si uvědomit, že reorganizace hospodářského života nelze dosáhnout bez nového, pospolitého postoje německého národa. Nový hospodářský řád nenastane, dokud si nevytvoříme samozřejmý návyk neohýbat se pro každou výhodu jako pro špinavou minci. Pokud totiž život mnoha lidí charakterizuje zisk a takzvané drobné podvody namísto oběti, pak nelze problém strojů a techniky vyřešit. Existuje jisté nebezpečí, když se revoluce těší na příchod nového člověka, který bude schopen vyřešit všechny problémy. Vždyť bezmoc organizovat současnost se dá v budoucnu snadno zakrýt. V dějinách však ještě nebyl učiněn žádný pokus o skutečné nastolení nového člověka. Vůle vychovat nový

typ člověka je nová a nelze ji prokázat v minulosti. Při dřívějších pokusech o zlepšení se příliš myslelo pouze na intelekt, trénovaly se znalosti a pak se věřilo, že člověk bude jednat v souladu s těmito znalostmi. Zapomínalo se, že Bůh neumístil na svět pouze rozum, ale že tělo je nositelem duchovního a duševního a je s nimi v podivuhodné nevysvětlitelné interakci, kterou Všemohoucí chtěl a stvořil. Nyní usilujeme o čisté formy. Nevidíme jen tělo, ale také ducha. Víme, že slabý duch v jinak zdravém těle nezaručuje zdravé potomstvo a naopak. Bude-li mnoho generací rodičů žít podle vůle k čistým formám, pak se budou rodit lidé s pospolitým postojem, kteří se zřeknou vlastních zájmů a výhod, kteří budou považovat soukmenovce za pomocníky bližního a ne za tvůrce zisku pro podnikatele. Bude pro ně samozřejmostí, že duchovní kázeň „všichni za jednoho a jeden za všechny“ bude stát v čele obchodu. Pak se veškeré jednání jednotlivce bude řídit myšlenkou, že je to život národa, a ne život jednotlivce, který nám musí udávat směr. Vůle zcela se odevzdat svému národu se objeví jako samozřejmost. To není fantazie, ale naplnění Boží vůle, protože se respektují jeho zákony.

Socialismus je jen odvozen od služby. Největší potíže při naplňování jeho hodnot spočívají v nedostatku vzájemného porozumění pro službu manuálního pracovníka na jedné straně a pracovníka bílého límečku

na straně druhé. Největší vinu na tom nepochybně nese bílý límeček. To není konstatováno z dnes možná falešně chápané touhy zavděčit se manuálně pracujícímu, nebo je snad údajně módní zastávat se manuálně pracujícího, spíše z upřímného srdce a opravdového přesvědčení. Poctivý manuální pracovník je zpravidla od počátku nakloněn uznat znalosti a intelektuální převahu bílých límečků. Nenávist vůči bílým límečkům, která byla v marxistickém období tak dlouho živena, vznikla v podstatě vinou bílých límečků. Měl sklon považovat vědění o životě za život, a tím ztratil spontánnost svého života. Život manuálního pracovníka, v němž znalosti oblastí života nejsou tak rozsáhlé jako v jeho, vnímá jako nemající stejnou hodnotu; dívá se na něj svrchu, nakonec s ním ztrácí jakýkoli vztah. Není už s ním schopen mluvit prostě a jednoduše a přirozeně, protože společenské formy v něm vytlačily prostý život, takže se setkává buď s rozkazovačným pánem, nebo s arogantním všeználkem. Nakonec vidí ve vnějšku, v čistých nehtech, bílém límečku a nejméně pětipokojovém bytě jediný důkaz života a úspěchu. Po nacionálněsocialistické revoluci - často v prvotní panice - přistupovali mnozí pracujících v bílých límečcích k manuálně pracujícím se servilní úslužností, a když si všimli, že je nepříjemná národní revoluce nechala bez úhony, projevovali svou ledovou aroganci dvojnásob.

Obě části se musí spojit na úrovni služby. Intelektuální pracovník by se neměl domnívat, že jeho společenské formy a znalosti mu dávají svobodu oproti manuálně pracujícímu; mohla by na něj platit Nietzscheho slova: *„Říkáš si svobodný? Chci slyšet tvé vládnoucí myšlenky, a ne to, že jsi unikl jhu. Jsi ten, kdo unikl jhu? Jsou tací, kteří zahodili svou poslední hodnotu, když odhodili své nevolnictví.“* Intelektuální pracovník by měl poznat a ocenit charakterové hodnoty v životě manuálního pracovníka. Manuální práce, i ta nejpodřadnější a nejjednodušší, vyžaduje oddanost, věrnost a svědomitost. Tyto ctnosti také obvykle prostupují životem manuálně pracujícího více než životem intelektuálního pracovníka. V solidaritě pracujících spočívá jedinečná, příkladná loajalita. Ve společenství 1000 intelektuálních pracujících je více problémů, pomluv a nenávisti než v továrně s 1000 manuálně pracujících, protože ti jsou většími kamarády a společníky v životě než intelektuální pracovníci. Intelektuální pracovník by si měl této loajality a čestnosti vážit více než znalostí a měl by také přijmout vlastnosti manuální práce: špinavý pracovní oděv a pot. Podání ruky olejem umazanou rukou topiče není tak špinavé jako podání ruky příliš uhlazenou zženštilou rukou s čistými nehty. S pracujícím by měl umět mluvit prostě, jednoduše a přirozeně, o starostech všedního dne i o

velkých věcech národa, státu a věčnosti. Kdo ztratil schopnost rozmlouvat s jakýmkoli duševně zdravým příslušníkem národa, zkazil si život, neboť je pro národní společenství bezcenný. Chceme všechnu svou práci měřit věrností a službou, pak se budeme všichni navzájem respektovat jako soukmenovci. Pak bude nevyhnutelným důsledkem, že pracující nebude pracovat za podmínek, které se mu jeví jako otroctví. Pak vznikne typ manuálně pracujícího, o němž Nietzsche říká: *„Dělníci by se měli naučit cítit jako vojáci. Odměna, plat, ale žádná mzda! Žádný vztah mezi platem a výkonem! Ale jednotlivec podle svého druhu, aby mohl dosáhnout toho nejvyššího, co leží v jeho působnosti.“*

Služba má ještě jeden aspekt: ti, kdo skutečně slouží, moc nemluví, umí sloužit v tichosti. Následovníci, kteří se naučili ctnosti mlčení, budou soudržnější než ti, kteří se navzájem pomlouvají. *„Je těžké žít s lidmi, protože mlčení je tak těžké.“*(Nietzsche) Mlčení je jednou ze ctností, v níž se nejzřetelněji projevuje vyrovnanost: Hrdinové nejsou nikdy upovídaní. S nadšenou chválou mlčenlivosti Thomase Carlyla lze souhlasit, jakmile člověk zakusí, jak cenné je mlčení: *„Mlčení a tajemství! Byly by jim postaveny oltáře - kdyby naše doba byla dobou stavění oltářů - k všeobecnému uctívání. Ticho je živel, v němž se formují velké věci, aby se nakonec mohly vynořit dokončené a majestátní na denní světlo života, který je od nynějška ovládne... Ano, ve*

svých vlastních běžných záležitostech držte jazyk za zuby jen jeden den, o kolik jasnější budou ráno vaše záměry a povinnosti!“ - Každé kamarádské setkání v našem následovnictví přináší spoustu příležitostí k tomu, aby jeden člověk mluvil o druhém. Drbny, žvanilové a klevetníci jsou tím nejhorším, co může ve společenství existovat. Vůči nim je třeba mlčet, protože je třeba je s vášnivým rozhořčením kárat. Navíc prolomit mlčení je dovoleno pouze tehdy, když nechutné nadávky, nemorální vychloubání a odporné chování kontaminují následovníky. Ti, kteří jinak umí mlčet, dokáží při takových příležitostech, že v nich hoří sopka cti, morálky a slušnosti. Svou skálopevnou obhajobou těchto hodnot může odhalit, že jeho další mlčení není zakrýváním jeho bezduchosti nebo maskou jeho hlouposti.

Podřízený by měl být také schopen mlčky snášet nespravedlnost. Přes veškerou lásku ke spravedlnosti se každý podřízený při řešení sporů, povyšování nebo vydávání příkazů dopustí nespravedlnosti vůči jednomu nebo druhému. Je to bolestné, ale právě zde leží hranice lidského chování. Podřízený však nikdy nesmí brát utrpěnou nespravedlnost jako příležitost k tomu, aby proti svému vedoucímu vzbudil zášť a burcoval proti němu. Musí pouze plnit své povinnosti s dvojnásobnou pečlivostí, a tím pomalu dokazovat, že je jiný, než jak byl

posuzován. A tím spíše nesmí opustit svou věrnost kvůli utrpěnému bezpráví.

O cti

„Mé jednání určují dvě hnací síly: Jednou z nich je smysl pro čest a druhou je dobro mého státu, který mi nebesa svěřila do správy.“ (Fridrich Veliký)

Hlavním problémem při vytváření následovníků je to, že jednotliví členové jsou různorodé bytosti. Umění vedení musí spočívat ve vytvoření jednotného ducha následovníků. Velitel roty by to mohl ve své rotě snadno dokázat, protože ho podporuje staletá tradice pruského a německého vojenského ducha. U pomocných oddílů NSDAP je toto vytváření neskonale obtížnější, protože političtí vojáci v žádném případě nemohou sahat po staletích zpět. Kdo vedl místní jednotku NSDAP nebo oddíl SA, ví, jak nekonečně obtížné bylo ukovat z různorodých charakterů společenství. Vůdce nám dal nařízení, kterému zpočátku většina z nás sotva rozuměla a jehož správnost jsme poznali až v průběhu let. Požadoval, aby politický vůdce v období boje nepřetvářel lidi ve smyslu, že je udělá lepšími, ale aby je využil i s jejich vrozenými nedostatky a slabostmi. V národoveckých skupinách mimo NSDAP se touto zásadou člověk neřídil, proto se roztříštily na malé

kousky a rozplynuly se. V období boje je třeba měřit jiným pravítkem. Ve válce se počítá skutek a úspěch dosažený skutkem, nikoli člověk se svými posledními ctnostmi. To, zda zákop dobývají vojáci, kteří - měřeno podle obvyklých ctností soudcem morálky - projdou, nebo ne, nemá pro úspěch žádný význam. Stejně tak bylo v období bojů NSDAP druhořadé, zda byl životní styl velitele místní jednotky nade vší kritiku. Hlavní bylo, že získal soukmenovce svého města pro nacionální socialismus. Po nástupu k moci však platí přísnější kritéria. Je třeba dodržet určitou hranici, která je vytyčena vznikem nového nacionálněsocialistického soukmenovce. Nyní se nepočítá úspěch po divokém boji, ale život jako celek, stejně jako voják čelí větším nárokům na svou ctnost v době míru než v bouřlivých válečných letech. V době míru může voják s nedostatkem ctnosti méně prokázat svou možná bezmeznou odvahu. Čímž je jistě třeba poznamenat, že v době války byli divocí landsknechtové pravděpodobně skutečnými odvážlivci, ale také často zahodili vítězství, které získali kvůli nedostatku disciplíny. Je třeba si vzpomenout na průlomové divize v únoru 1918, které se vrhly na zásoby alkoholu Angličanů a Francouzů a svého vítězství nevyužily.

Pouze ve velmi omezené míře však existují dvě různá opatření pro nesení následujícího, takže v míru a ve válce

mohou být použity různé normy. 30. červen 1934 je vážným důkazem toho, že mnozí lidé, kteří stačili v období boje, selhali ve vývoji nového typu po skončení boje. Když se nyní v následujícím výkladu pokoušíme představit ty hodnoty pro následovníka, které jsou nezbytné pro vytvoření nacionálněsocialistického následovníka, děje se tak při jasném a střízlivém vědomí, že jsou kladeny nejvyšší nároky. Nikdy nebudeme předpokládat, že by se němečtí soukmenovci mohli stát ideálními postavami, které zcela splňují vše, co se od nich požaduje. Když se mluví o cti, věrnosti a povinnosti, znamená to vždy boj za tyto hodnoty, který tvoří hlavní náplň našeho života, nikoliv cíl samotný. Chceme se zcela oprostit od romantické glorifikace, že soukmenovci mohou být pouze ideální. Boj za ideál je jednou provždy motivem našeho života.

Čest je jistě ctnost, která je v nás nejtěsněji spjata s věčností, s „jiskrou v duši“. Od ní se odvíjejí všechny ostatní hodnoty, které hýbou naším životem: povinnost, spravedlnost, pravdomluvnost a hrdinství. Chceme-li totiž pojmově definovat čest, pak musíme zjistit, že to je sotva možné. Čest to má společné s pojmy posvátnost, věčnost a všemohoucnost. Čest jednotlivce může dostat svůj základ pouze od národa, protože je, jak jsme viděli, božskou vůlí a posláním. Protože chceme, aby náš národ byl národem cti, chceme brát jako samozřejmý

předpoklad, že je slušným, povinnosti si vědomým a loajálním služebníkem svého národa. Proto pro nacionální socialisty neexistuje rozdíl mezi vnitřní a vnější ctí. Je-li vnitřní ctí míněna ona posvátná neporušenost v nás, tento samozřejmý předpoklad přítomnosti vědomí povinnosti, slušnosti a hrdinství, pak jistě musíme být vždy schopni předložit důkaz této nosnosti. Je-li vnější ctí míněna pověst společenské třídy, pak to pro nacionálněsocialistický národní řád neplatí. Pokud za mnou někdo přijde a upře mi jednu nebo několik předností nacionálněsocialistického Němce, může se mýlit nebo mít pravdu. Může se mýlit z vrozené proradnosti, jako oklešťovatel cti, nebo kvůli falešným informacím či chybnému chápání faktů. Pokud je obvyklým poškozovatelem cti, pak je třeba ho vyloučit z národního společenství, neboť se nedopouští zločinu proti jednomu soukmenovci, ale spíše v tomto jedinci ubližuje celému svému národu. Zde rozhodnou čestné soudy. Pokud někdo jiného naštve kvůli chybě a on se o své chybě dozví, pak by ji měl přiznat a vzít ji zpět mužnými slovy. Stojí-li však proti sobě přesvědčení bez jistého důkazu, pak ten, jehož čest byla zraněna, musí přinést důkaz, že má skutečnou čest, a měl by o ni bojovat - střelbou nebo boxem, jak rozhodne soud cti: „Ale my smýšlíme královsky a svobodnou, odvážnou smrt si vážíme slušněji než zneuctěný život.“ (Schiller) Pak

musíme vsadit svůj život, aby nám národ uvěřil, že jsme schopni být jeho služebníky se všemi ctnostmi. Do tohoto rámce patří i profesní čest, protože je součástí služby národu.

V této souvislosti je také třeba říci pár slov o tom, že manžel musí hájit čest své ženy. Je špatné zastávat se ženy, která si to nezaslouží, protože nedbale zahodila svou manželskou čest. Mělo by se s ní zacházet tak, jak se podle Tacita chovaly germánské kmeny ke svým cizoložnicím. Pokud je cizoložník bezohledný svůdce, pak by měl být pro všechny případy ponechán stejnému osudu a potopen v bažině. Jen tam, kde převládá podezření, kde stojí víra proti víře, by měl muž ručit za svou ženu nebo dceru životem.

Své společenství vybudujeme pevně a nezničitelně jen tehdy, bude-li čest každého příslušníka našeho národa opět respektována. Neboť každý muž a každá žena jsou součástí německého národa, jejich čest je ctí národa a čest Německa je jejich ctí. Těžko lze mít přehnaný smysl pro čest: *„Být opravdu velký neznamená bouřit se bez dobrého důvodu, ale věnovat velkou pozornost i stéblu slámy, jde-li o čest.“* (Shakespeare, Hamlet.) Proto by nikdo neměl svou čest dávat do zástavy lehkovážně.

Stačí jednoduchý slib. Mohu si však také obzvláště pevně zavázat někoho, jehož diskrétnosti plně

nedůvěřuji, přijetím jeho čestného slova, a tím mu dát najevo důležitost informace. Jistě by bylo v našem životě krásnější, kdyby i v těchto věcech stačilo prosté „ano“ a vše ostatní bylo zbytečné. Když se však dává čestné slovo, pak se celá osoba s vahou toho nejsvětějšího, co v tomto slově mám, vkládá do rukou příjemce tohoto čestného slova. Kdo ho poruší, měl by být vyloučen z národního společenství, neboť je to jen jeden ubohý, politováníhodný ničema a darebák. Bez slibů a přísah se asi sotva kdy obejdeme. Jakmile však porušení přísahy převládne, pak - podle mýtů našich předků - začíná konec světa.

O pravdomluvnosti

Pravdomluvnost je neoddělitelně spjata se ctí. Je zvláštní, proč lidé tak rádi lžou, když je mnohem jednodušší říkat pravdu. Často je k nepravdě nevede vrozená nízkost, spíše touha udělat ze sebe a svých zkušeností víc, než ve skutečnosti jsou. Proč se lidé nespokojí se svými zážitky, proč si ke skutečnosti něco přidávají? Každá fáma a každé vzrušující období se svými báchorkami by mohlo vyvolat pochybnosti o soukmenovci. V naší době je toho tolik, co může každý zažít, že by každý měl být spokojen, aby netoužil zažít víc, než mu osud přidělil. Místo aby se řídili zásadou

„buď víc, než se zdá“, budují kolem sebe tisíce lidí senzaci. K tomu se u nesčetných tisíců přidává nestydaté lhaní za účelem osobního prospěchu. A přitom pravdomluvnost ve slovech, ale i ve skutcích je nejsilnějším poutem v našem národě. Neboť lež znejisťuje všechny. Ze lží se vyvíjí nečestnost, porušení přísahy a vzpoura. Zůstat velmi pravdomluvný je neoddělitelnou součástí síly vůle. Nikdy se nemusíme bát, že by se skrze bezpodmínečnou poctivost muselo do naší povahy dostat příliš mnoho strnulosti. Za lži však považuji pouze obyčejné lži a podvody! Ne však tehdy, když se společenství zastane některého ze svých členů, který se nějak nebo někde dopustil drobného prohřešku a má být volán k odpovědnosti. Tam, kde ve společenství panuje duch, že se všichni chtějí společně zastat provinilce, je třeba tuto solidaritu ocenit, pokud se neskrývá ze zbabělosti a jeho prohřešek nebyl proti cti.

Můžeme však skutečně oddělit lež od jakéhokoli vztahu k účelu? Není bezpodmínečně přijatelné, aby lékař lhal pacientovi o jeho skutečném stavu, aby vůdce nechával svůj národ v nevědomosti o nebezpečích? Nelze snad požadovat, aby člověk využíval lež v zájmu dobré věci? Aby se hned na začátku odstranily všechny pochybnosti? Vzkříšení jezuitské zásady, že účel světí prostředky, nemůže u nás, nacionálních socialistů, nikdy přijít v úvahu. Pro nás je správný opak

opovrženíhodného pravidla, že prostředky musí za každou cenu ospravedlnit cíl. Nemohu totiž chtít dobré a vznešené cíle - a my jsme chtěli jen dobré - a znesvětit je nečistými prostředky, protože každá nepravda rodí nové lži jako hydra a znesvěcuje nejsvětější cíl. Ale nebyl by tím znemožněn jakýkoli politický život? Stává se snad strnulá pravdivost jednoduchým měřítkem pro pestrý, mnohotvárný a dynamický život drsné reality, podobně jako dětská prostota? Nehledíme s jistým obdivem na postavy, které byly velké svou bezohledností, s jakou zacházely s pravdou? Ne, ne, kdo chce tyto příklady použít jako obhájce lži, nepochopil a neporozuměl nejpevnějšímu stavebnímu materiálu, z něhož se tvoří životní společenství v rámci národa. Lež ničí důvěru a bez důvěry není tvorba společenství možná. Největší lháři ve světových dějinách byli bezohlední, sobečtí individualisté s typoformující energií. Zářili jako meteor, který se přežene po noční obloze, ale chyběla jim ta hřejivá energie, díky níž se probouzí nový život. Následovník by nikdy neměl věřit, že nevhodného vůdce - vždy se najdou i nevhodní - lze odstranit nebo oslabit v jeho pozici pomocí lži. A kdo se domnívá, že by se v zájmu nacionálněsocialistické myšlenky mohla tolerovat neupřímnost, ocitá se na velkém omylu. A kdo se nespokojí s teoretickou rovinou, tomu poukazuji na živý příklad našeho Vůdce. Nikdy neporušil slib ani slovo.

Vždy poukazoval na to, že německý národ lze sjednotit pouze pravdomluvností - nejpřesvědčivěji ve svém projevu v Říšském sněmu 13. července 1934, v němž pravdomluvnost nejvášnivěji potvrdil. Vždy říkal pravdu, a to i svým odpůrcům, dokonce i tu nejnepříjemnější pravdu. Jen mu nevěřili, že mluví pravdu; to byla jejich chyba, ne jeho. Kdo je posedlý velkým cílem, kterého chce dosáhnout celou energií své bytosti, nechodí po špinavých cestách. Se svatým rozhořčením se stavíme proti názoru, že bychom kdy mohli používat prohnilé, lživé prostředky v zájmu vlastní osoby nebo jakékoliv věci. Ne kvůli sobě samým něco takového nenávidíme, ne ze strachu před hanbou, peklem a zatracením, spíše kvůli národu, který nám byl svěřen věčností, kvůli jeho cti. Běda tomu, kdo považuje výsostný majetek nacionálního socialismu za jazyk diplomata. Možná bude nutné, aby je považoval za prostředek k utajení svých myšlenek. Běda však nacionálnímu socialistovi, který zneužívá čest, povinnost a vůdcovství jako prostředek k zakrytí svých hanebných činů! Běda řečníkovi, jehož řeč není doložena jeho životem, běda autorovi knihy, jehož myšlenky neodpovídají jeho činům! Jsou to zrádci toho nejposvátnějšího, co žilo, žije a bude žít v nejlepším z našeho národa, v minulosti, v přítomnosti a navždy.

Navzdory tomuto tvrzení musíme konstatovat, že v jednom ohledu musí mít pravdivost své meze: v lidském společenství nesmí být v zájmu upřímnosti každá myšlenka vyslovena nahlas. Příliš daleko dovedená vyslovená upřímnost ničí harmonii našich společenství, podobně jako Siegfriedova nejčistší pravdomluvnost způsobila pád Nibelungů. Hebbel takto interpretoval Siegfriedův osud spjatý s vinou: *„Pokud je člověk průhledný jako hmyz, který se jeví červený a zelený jako jeho potrava, musí si dát pozor na tajemství, protože ho prozradí i jeho střeva.“* (Siegfriedova smrt, IV., 7.)

Jako následovníci nesmíme být průhlední, spíše se musíme učinit neprůhlednými mlčením. Nemůžeme říkat vše, co si myslíme, svým oponentům, ano, nemůžeme to říkat ani svým přátelům. To je sice bolestné kvůli naší lidské nedokonalosti, ale jinak ničíme jakoukoli formaci společenství.

Dále je tu otázka, zda pravdivost nemá další hranici, která souvisí s hranicí našeho národa. Jedna z nejtěžších otázek německého člověka se týká vztahu k cizině. Protože jsme národem mezi národy, musí být i v tomto ohledu pro formování nacionálněsocialistického člověka učiněno nezbytné vyjasnění. V minulosti i v současnosti se v tomto ohledu dělala chyba za chybou. Někteří se okamžitě přizpůsobují cizinci a cizím zemím, mluví jeho jazykem a bojácně se snaží skrýt, že se narodili jako

Němci. Jiní dělají opačnou chybu: chlubí se svou silou a silnou otčinou, prezentují se provokativně a zraňují city cizince. V minulosti i v současnosti se v tomto ohledu dělají chyby. Někteří se okamžitě přizpůsobí cizinci a cizí zemi, mluví jejím jazykem a úzkostlivě se snaží skrýt skutečnost, že se narodili jako Němci. Jiní dělají pravý opak: trvají na své síle a silné vlasti, chovají se vyzývavě a urážejí citlivost cizince. Jiní se naopak prezentují jako nadřazení a prozíraví a snaží se cizince nepříjemným doktrinářstvím přesvědčit o tom, jací jsme dobří lidé. Je však zcela špatně, když se někdo cítí jako malý velvyslanec v zadní kapse a zaměňuje pokrytectví, faleš a lež za diplomacii. Všechny tyto postoje jsou špatné, každý by měl umět reprezentovat svůj národ, každý by měl mít na paměti, že jeho národ bude souzen podle něj. Ale ani chvástání, ani servilní sebemrskačství, ani nadřazený učitel si nezískají potřebný respekt. Pouze důsledné, klidné, přátelské a zdvořilé, ale přesto pevné vystupování vzbuzuje u cizinců respekt. Lepší je mlčet a působit trpělivě, než říci jediné přehnané slovo nebo se dokonce chlubit svým národem! Ale kdo jej chová v úctě, mluví o něm s láskou a nadšením, ten bude respektován. Nikdy se nemusíme stydět, pokud neovládáme jazyk cizince. S němčinou (a německým písmem) se dá ve světě dojít velmi daleko. Měli bychom se klidně cítit nadřazeni vůči cizincům, ale nesmí to být na nás znát.

V otázkách velkých zahraničních záležitostí je rozhodování o pravdivosti mnohem obtížnější. Jestliže je pro život v našich společenstvích nezbytné, aby převládala pravdomluvnost a upřímnost, platí to i pro odpovědné vedení v zahraničních záležitostech? To je otázka, která se netýká jen vedoucích diplomatů, spíše je to také záležitost následovníků, neboť život mezi národy se neřídí diplomaty, ale spíše jednomyslným snesením následovníků, kteří stojí za nimi. Pokud proti nám cizí země používají lež, měli bychom jim čelit otevřeností a pravdou? Řídí-li se Angličan heslem: „My country right or wrong“, měli bychom reagovat pouze právem? Pokud my důvěřujeme, ale druzí ne, spíše na naši důvěru odpovídají opovržlivou zradou, nedostalo právo smrtelnou ránu? Není lehkomyslné požadovat po národu - v zájmu jeho života -, aby při jednání s ostatními národy využíval pravdu? Nesmí se pouze radit: Lhát mocně a lépe než ostatní? Je lepší neuzavírat žádné smlouvy, protože každý stát jen hledá klauzuli, kterou by se mohl vysmeknout? Není historie jediným důkazem správnosti lži mezi národy? Kdyby Hermann Cheruský nepředstíral přátelství s Římanem Varem, byli bychom dnes ještě vůbec Němci? Neporušil car Alexandr své slovo dané králi Fridrichu Vilémovi II. a neporušila Itálie v roce 1915 smlouvu s Německem? Nejsou anglické dějiny řetězcem porušení slova? Neplnil snad Napoleon II. neustále své

sliby? Nevzdal se Wilson svých slavnostně vyhlášených bodů v okamžiku, kdy bylo třeba se za ně mužně a upřímně postavit, protože Německo v ně složilo zbraně? Je-li měřítkem hodnoty všech událostí pouze úspěch v zahraničních záležitostech, nebylo by pak praktické přerušit všechny zahraniční záležitosti a povolat domů drahé velvyslance a emisary? Má-li jazyk diplomacie sloužit vlastně jen k tomu, aby se v něm skrývaly ideje, nebylo by jedině správné ho vůbec nepoužívat - toto porušení jednoho z nejvyšších lidských statků, jímž jazyk je, raději brutálně vyhladit? Zeptat se s Hölderinovým Hyperionem: *„Věřte mi a přemýšlejte, říkám vám to z hloubi duše: Jazyk je velmi zbytečný. To nejlepší vždy zůstává samo pro sebe a spočívá ve své hloubce, jako perly na dně moře.“*? Nebo jsou vlastně dva druhy práva, právo platné v národě a mimo jeho život druhé? Jsme my - kteří věříme, že právo pochází z věčnosti a její svobody - pod nátlakem, že chceme být čistým, dobrým příkladem pravdomluvnosti ve vlastním národě, ale musíme lhát vnějšímu světu?

Není záměrem vyhýbat se zde ostře vyhraněnému postoji kvůli pohodlí. Je třeba velmi jednoduše říci, že každý vůdce a každý následovník musí - když jde o velké osudové otázky národa - sebrat odvahu i ke lži; velký život politiky mezi národy se nesmí měřit měřítkem maloměšťácké morálky! Všichni jistě cítíme ochotu jednat

jako onen fríský šlechtic, který měl být pokřtěn: raději do pekla, k předkům, než do nebe, kde žádní předkové nežijí. Pokud vzneseme požadavek, že stoupenec musí být ochoten přinést jakoukoli oběť pro svůj národ, tedy i tu nepravdivou, pak jsme nestanovili žádnou bezpečnou základní normu, spíše jsme se vyhnuli otázce po podstatě pravdivosti. Kdyby byl svět národních konfliktů a zahraničních záležitostí nezávislý na morálce, proč se potom každý velký státník snaží spojit zahraniční politiku s morálkou? Pokud zahraniční záležitosti leží mimo morálku, proč potom otázka válečné viny hraje v dějinách lidstva tak velkou roli? Pokud se setkáme s odpovědí, že se tak děje jen proto, aby se v národních masách probudilo vědomí boje za spravedlivou věc, pak už přesouváme nutnost lži v zahraničních záležitostech do domácí politiky, která je pro společenství destruktivní, jak jsme viděli. Idea práva nemůže na tomto světě existovat dvakrát. Skutečné ideje mohou být pouze jedinečné. Zbývá jen nahlížet na právo jako na stálou proměnnou, rozbít falešné modly a zjistit, že jsme se zmýlili, když jsme přijali právo a spravedlnost jako opěrné pilíře naší existence. **To se však nikdy nemůže stát.** Pokud strhneme právo a spravedlnost z hvězd, pak se věčný svět začíná hroutit a my s ním, protože bez práva a pravdivosti už nemá cenu žít. *„Pravda se neřídí podle nás, spíše my se musíme řídit podle ní.“* (Claudius) Ale také jsme

viděli v národním životě, že hranice pravdivosti musí být vymezena mlčením, ale ne lží, tedy vyslovenou nepravdou. Jistě, mlčení může být zakrýváním nepravdy. Ale život v tomto světě s jeho propastmi mezi protiklady nelze zvládnout jinak. Vždyť zde jde o život: zde stojí život německého národa a tam život nějakého jiného národa, po kterém touží věčnost. Vitální národ nemůže vyhubit jiný vitální národ, ten bude vždy žít, stejně jako Německo žije navzdory Versailles a nacionální socialismus bude žít posílen. Život německého národa by měl být životem ve službách pravdy. Ať si jiné národy vystačí s jinými hodnotami, německý národ to nemůže, nemá a nechce dělat a jeho Vůdce bude v tomto smyslu vždy viditelným výrazem této vůle. Náš Vůdce Hitler vyslovil nejživější, nejjasnější a nejviditelnější důkaz správnosti zásady, že pravdivost - i v životě mezi národy - musí dominovat, neboť vyslovil nejušlechtilejší pravdu ve vší jasnosti: **Každý národ je Všemohoucím chtěná síla, kterou nelze lidskými donucovacími prostředky změnit v jinou.** Kéž bychom my Němci v této době zůstali s tímto vědomím osamoceni, přijde čas, kdy se bude chválit státník, který říká pravdu, a ten, kdo využívá lži, bude opovrhován i ve vlastním národě. Ztratí-li zahraniční politik důvěryhodnost, pak se zříká nejmocnější síly, která na tomto světě existuje. Jistě, pravdomluvnost jako základní norma v životě mezi

národy zatím neexistuje. Proto chceme s potvrzením pravdomluvnosti spojit co největší opatrnost a mít oči otevřené. **Nenecháme se znovu oklamat 14 nebo dokonce 140 body!** Kdo je plný nedůvěry, nemusí však být pohrdavcem pravdy.

O věrnosti

Bez pravdomluvnosti není věrnost myslitelná, neboť věrnost je důkazem, který přináší náš život, že jsme pravdomluvní. Jak by měl být věrný následovník, který nechává svůj život provázet lží a nesebere odvahu k pravdě? Jistě, jistý Hagen lhal a podvedl Kriemhildu a Siegfrieda, a to kvůli cti svého krále. Ale kdo by chtěl vidět osudovou síť viny, která leží nad osudem Nibelungů, jako příklad pro svůj život? Jistě, Hagen lhal, když lstí přiměl Kriemhildu, aby odhalila Siegfriedovo zranitelné místo, ale i poté měl odvahu k brutální odvaze k pravdě a ke zničení. Věrnost však nezačíná nejdříve u velkých životních vztahů, ale má svůj počátek v maličkostech. Kdo není věrný sám sobě, dnes podnikne to a zítra ono, ten také nemůže být věrný svému vůdci. Z pout, která drží naše společenství pohromadě, je věrnost tím nejsilnějším poutem. Dobrovolná vůle k věrnosti se totiž musí vyvinout z dobrovolné služby ve společenství. Stejně jako vůle pochází z věčnosti i věrnost. Spolu se ctí

je to cudnost, to nejneporušitelnější, co může následovníka potkat. Zpronevěra je porušením kamarádství; neloajalita vůči svým vůdcům je však vzpourou. Všichni jsme našemu nejvyššímu vůdci vděčni za to, že 30. června 1934 tak strašlivě potrestal vzpouru, čímž NSDAP povýšil na historickou velmoc stejně, jako Fridrich Vilém I. krvavými boji povýšil pruské vojsko a státní službu na typo-formující instituci. Neloajalita musí být rychle potrestána. Jen včerejší drbny s liberálni změkčilostí se nadchnou pro týdny trvající soudní řízení s podrobným zkoumáním všech detailů, které uspokojí jejich choutky. V době, která utváří dějiny, musí být vzpoury, které propuknou ze dne na den, také ze dne na den odstraněny. Bolestivé vyhasínání života jednotlivců není tak těžké snést, jako když se národ zmítá v křečích. Nevěra je neodpustitelná, je vždy namířena proti životu národa, i když je spáchána na nejnižším poddůstojníkovi. Zde je to jedno, zda jde o zpronevěru, zradu nebo dezerci. Pohnutky, které vedou k porušení věrnosti, nemohou být nikdy tak závažné, aby člověk mohl nevěru schvalovat.

Porušení věrnosti kvůli myšlence se zdá být výjimkou. Když Jindřich Lev odmítl následovat císaře Fridricha Barbarossu, nezůstal svému pánovi věrný. My, nacionální socialisté, kteří na události minulosti uplatňujeme měřítko krve a půdy, dnes souhlasíme s Jindřichem Lvem, protože jeho prostřednictvím se zvýšil

počet německé krve a německé půdy, zatímco Fridrich Barbarossa svou italskou politikou dosáhl pravého opaku. Generál von Yorck stejně tak porušil vojenskou loajalitu, ale byl za to ochoten obětovat i svou hlavu. Jeho iniciativa v Lauroggenu dala za pravdu jemu a ne těm, kteří ho před jeho krokem varovali. Oba tyto příklady také ukazují, že věrnost může porušit jen ten, kdo je přesvědčen o správnosti své velké myšlenky, ale zároveň je ochoten nést všechny následky. Následovník může zůstat věrný jen prostě a jednoduše, musí slepě důvěřovat svému vůdci. Tam, kde se domnívá, že za svou věrnost již nemůže nést odpovědnost, by si měl nechat od dalšího vyššího vůdce potvrdit nebo vyvrátit svou nedůvěru. Ale i tam, kde neštěstí vede k nevěře, zůstává vina, která musí vést k zániku, neboť láme národní život, vysouší tajemnou životní řeku cti a pravdomluvnosti, kterou do nás vložila věčnost. Bezpodmínečná věrnost však vyžaduje od každého soukmenovce nejpřísnější svědomitost vůči požadavkům národa a státu. V nejširších kruzích se šíří názor, že věrnost, pokud jde o dodržování tzv. drobných požadavků státu, není nutná. Pokusy vyhýbat se daním, získávat drobné výhody úplatky a drobnými laskavostmi jsou mnohými přijímány jako nedokonalosti tohoto života, které není třeba označovat za nevěru. Fridrich Vilém I. a Fridrich Veliký byli kupodivu naplněni pesimismem, že „tyto

drobné nedokonalosti“ nelze vymýtit. Jakkoli učinili věrnost základem celé státní správy, byli zároveň prodchnuti hlubokou nedůvěrou ve spolehlivost úřednictva. Oba se nikdy nedokázali zbavit podezření, že úředník může zneužít svého postavení k osobnímu obohacení nebo že vysoký úředník může konkrétně utlačovat malého člověka v národě. Fridrich Veliký kryl malého mlynáře Arnolda jeho (jako by se dnes plně potvrdily) nespravedlivé stížnosti na soudce - za protestu celé berlínské vysoké společnosti. Z této nedůvěry vycházejí téměř všechna opatření v pruské vnitřní správě: Aby se vyzkoušela věrnost úředníků, byl státní aparát kontrolními úřady, vyššími účetními komorami a vzájemně se kontrolujícími úředníky natolik zatížen, že pomalost pracovního tempa bylo možné překonat jen tím, že se znovu a znovu prudce vybičuje.

Těžkopádný aparát do značné míry přetrval až do nacionálněsocialistického převratu, samozřejmě bez vyšší státní moci - což bylo v centrálně, absolutisticky řízeném státě možné -, která tlačila na tempo. V nacionálněsocialistickém státě postaveném na nohy se zásada: „Měl bys věrně plnit své povinnosti“ musela změnit na: „Všichni chceme věrně plnit své povinnosti“. Tím by se dosáhlo velkého zjednodušení, takže by se na velkou část úřednictva kladl gigantický požadavek sebezapření, aby praktikovalo morální postoj, který by

měl za následek snížení počtu úředníků. Předpokladem k tomu je jistě přítomnost nacionálněsocialistických soukmenovců, z nichž se úřednictvo obnovuje. Další nezbytností by bylo, aby se úředník - více než dříve - projevoval ostatním soukmenovcům jako věrný sluha, který je tu pro celek, a proto musí veřejnosti vždy projevovat přátelskou povahu a ochotu sloužit, nikoli však povýšenou milost, jako by veřejnost slovo „spěch“ vůbec neznala.

Píseň o věrnosti se v německé minulosti zpívala znovu a znovu. Již od dob Fridricha Viléma I. zvony hodinu co hodinu rozeznívají píseň o věrnosti a poctivosti z věže kostela Gamisonkirche a v tisícovkách posluchačů se dnes znovu a znovu ozývají tytéž melodie v rozhlasových přijímačích a nabádají, že žádná hodina našeho života nesmí stát mimo věrnost a poctivost. Píseň „Věrnost a poctivost vždy procvičujte“ byla v roce 1919 marxistickou durynskou zemskou vládou vyškrtnuta ze školní čítanky, ale dnes se zpívá a poslouchá tisíckrát častěji. Statisíce esesmanů ji dnes zpívají jako svou píseň: „Když se všichni stanou nevěrnými, my stále zůstáváme věrní.“ Může existovat přesvědčivější důkaz čistoty vůle Třetí říše než to, že rytmus věrnosti zní celým naším životním údělem?

O postoji k víře

Dnes nemůžeme upřímně popřít, že v jednom ohledu jednota německého národa není přítomna: ve víře ve věčné věci. Rozkol mezi oběma křesťanskými vyznáními není tak velký jako rozkol mezi křesťanskými vyznáními na jedné straně a jejich odmítáním na straně druhé. Ve výkladu o nacionálněsocialistické životní formaci nelze, nesmíme a neměli bychom rozebírat klady a zápory obou názorů. Nemohu se však vyhnout faktu existence tohoto rozkolu, aniž bych se zmínil o tom, jak by se měl stoupenec jednoho náboženského názoru chovat k člověku s názorem odlišným. Je tedy třeba poctivě zkoumat, v čem spočívá rozdíl v náboženském postoji a jak lze - navzdory tomuto rozdílu - zachovat jednotu nacionálněsocialistického životního jednání. Rozdílnost lze skutečně vylíčit v nejširších obrysech, ale úkolem této knihy nemůže být poskytnout přesné náboženské poučení obou stran.

Křesťan věří v nízkost člověka, který není schopen z vlastních sil směřovat k božství, a proto může být vykoupen pouze Božím milosrdenstvím a nevinně prolitou Kristovou krví. Odpůrci křesťanské víry se domnívají, že člověk skutečně může být zapleten do viny, ale není rozeným hříšníkem, spíše Božím spolubojovníkem proti zlu ve světě, takže nevyžaduje vykoupení skrze akt milosrdenství. Oba tyto názory stojí

proti sobě a jsou vyostřeny různými pohledy. Křesťan vidí v nekřesťanovi zavrženého, pohana, který chce zničit náboženské zakotvení v německých dějinách. Nekřesťan tvrdí, že nacionální socialismus a křesťanství jsou neslučitelné. Jeden vidí v křesťanství obohacení německé podstaty, druhý vidí nejhlubší charakterové hodnoty německé podstaty již v německém člověku prehistorického období, dávno před zavedením křesťanství. Konečně obě strany vznášejí nárok na to, že musí obsáhnout celek každého lidského života.

Jakkoli je politováníhodné, že německý národ ve své nejhlubší, nejvnitřnější podstatě nevěří pospolitě v totéž, jakkoli je deprimující, že se národ a víra neshodují, přesto je třeba nakonec konstatovat, že se od sebe až tak moc neodchylujeme. Pokud se na tuto otázku díváme bez horlivosti a vzteku, pak je zcela možné najít konečnou, velmi hlubokou jednotu, která nám umožní společnou platformu pro společný život. Nejprve je třeba vyjasnit různé nejasné body. Tisíce vojáků zemřely v poli s modlitbou Páně na rtech; hrdina jako Schlageter se před popravou účastnil večeře Páně. Nikdy by se neměla objevit výtka, že přihlášení se ke křesťanskému vyznání musí samo o sobě znamenat nedostatek vlastenectví. Ale ani nekřesťan nesmí být automaticky označován za ničitele německých tradic nebo za zpustlého materialistu a komunistu. Zásadně nesprávné je také znevažování

afirmace krve, národa a dědičnosti jako „pohanství“, neboť člověk by si měl dát pozor, aby se náhle nevyvinul ve farizeje. Vyznávání národa jako společenství krve plní Boží vůli více než to, které ji odmítá. Krev a rod jsou stvořeny Bohem a člověk musí žít v souladu s tímto stvořením a respektovat jeho železné zákony. **Původ v Bohu je tedy společný oběma názorům. I když se víra v Boha liší, přesto se chceme ujistit, že tam, kde se věřící setkávají ve věčném, nestojí tak daleko od sebe jako ti, jejichž myšlení končí u mrtvé hmoty.** Ti, kdo nechávají zákon svého jednání určovat věčným, patří k sobě, neboť oba jsou nepřáteli těch, kdo za hloubku svého nemocného svědomí označují materiální a momentální: *„Zbožnost velmi svazuje, ale bezbožnost ještě mnohem více.“* (Goethe) - Bezbřehé pouto více - je svět již pánem nad nebezpečím z východu? Opravdu se Židé bez kořenů již stali tak slabými? **Měli bychom se zamyslet nad tím, že přirození spojenci patří k sobě.** Namísto toho, aby se společně postavili a jednotně postupovali proti materialismu, proti opovrhovatelům ctností, morálky a víry, vede každé náboženské hnutí válku na dvou frontách: Církve proti „Deutschgläubigen“ [nekřesťanským věřícím v Boha], jak je pro zjednodušení nazýváme [Deutschkirchler, Deutschgläubige, Deutsche Glaubensbewegung], na jedné straně a proti komunismu na straně druhé; „Deutschgläubigen“ bojují proti komunismu a

křesťanským církvím. Tyto války na dvou frontách jsou nebezpečné, neboť nechceme proboha vyvolat druhou třicetiletou válku, která by se musela opět odehrávat v Německu.

V kruzích, které odvozují svou existenci od Všemohoucího, je třeba vyžadovat vzájemný respekt. Chceme se nechat vést zásadou Matthiase Claudia: *„Nepohrdejte žádným náboženstvím, neboť je tajné pro intelekt a nevíte, co by se mohlo skrývat pod nepřitažlivými obrazy.“* Náboženský život každého soukmenovce musí být pro každého nedotknutelný. Zásada, že každý se může stát blahoslaveným po svém, se skutečně objevila v osvícenském Prusku Fridricha Velikého, zatímco my ji dnes potvrzujeme z politických důvodů, neboť politický člověk musí hodnotit, vážit a kalkulovat s existujícími skutečnostmi. Mnoho tisíc lidí v německém národním společenství církev afirmuje a mnozí vážně věří, že církev jim už nemůže nabídnout obsah. Ani jedni, ani druzí nejsou lepšími nebo horšími Němci, proto nesmíme porušovat jejich náboženský život. Jistě se v minulosti znovu a znovu vyskytovali lidé, pro které křesťanské církve nebyly obsahem jejich života, jen se o tom dříve mluvilo méně nahlas než dnes, protože dnes můžeme a můžeme být v těchto věcech otevřenější a upřímnější.

Záměrně se vyhýbám vyložení afirmace NSDAP stanovené v programu strany - k pozitivnímu křesťanství

- z důvodu politické únosnosti. Neexistuje totiž žádná autorita - závazná pro všechny křesťanské církve -, která by mohla určit, co se má rozumět křesťanstvím. Pro katolickou církev je touto autoritou papež, pro evangelickou církev je to Písmo svaté. Zahrnula tedy NSDAP do svého programu v jednom bodě tvrzení, které nelze definovat? V žádném případě; pozitivní křesťanství vyžaduje stejné jednání jako nacionální socialismus. Pro nacionálněsocialistické politiky je pozitivní křesťanství třeba spatřovat především ve smrti všech těch německých křesťanů ve válečném a poválečném období, kteří byli schopni jako nejlepší Němci přinést největší oběti v oddanosti Německu.

O vůdcovství

O moci a jejím použití

Když se zde mluví o vůdcovství, myslí se tím pověřené vůdčí osobnosti v početných společenstvích. Psát o Vůdci v rozsahu tohoto výkladu by bylo hloupé, neboť stojí před našima očima jako jedinečný projev naší doby. Jednou o něm budou psát básníci a myslitelé; pro nás je dnes ve všem potvrzením toho, že nacionálněsocialistický člověk nemůže být jen vysněným obrazem, ale spíše živou skutečností. Už v kapitole o následovníkovi jeho příkladný život znovu a znovu

vyzařoval; o co více tomu tak bude zde, kde se klade úkol nastínit formování nacionálněsocialistického vůdcovství. Poprvé na světě, nakolik jsme schopni zkoumat dějiny, se díky Vůdci vytvořil jedinečný vzájemný efekt mezi vůdcovstvím a následováním. V těžkém boji vytvořil v německém národě jednotnou vůli. Poté, co se postavil do čela národního vedení - s touto mocí vytvořenou jednotnou vůlí -, nechává se tímto jednotným směrem vůle nést jako vůdce národa. Je to národní vůdce, který utváří postoj národa a zároveň vyjadřuje vůli tohoto národa. Zdá se, že mezi národem a Vůdcem neustále probíhá vzájemný tok energií: Z Vůdce proudí vůle do národa a vůle národa se k němu vrací a posiluje ho navždy novými úkoly. Všechny dříve předávané pojmy jako kralování, tyranie nebo prezidentství ve srovnání s tím poblednou. Vzniká zde zásadně nová forma národního vedení. Jiné politické hnutí kromě vládnoucího nacionálního socialismu nebude tolerováno. Výhoda výjimečnosti by však měla být znovu a znovu vydobyta a získána plebiscitem. Proto se nikdy nesmí ztratit kontakt mezi vedením a národem.

Aby mohlo tento výsadní úkol plnit, je nacionálně socialistické vedení vybaveno bohatou mocí, kterou musí využít k formování stoupenců a národa. Každý dílčí vůdce proto musí mít všechny ctnosti, které požadujeme od následovníka, neboť každý dílčí vůdce je také

následovníkem. Vyžaduje se však od něj, aby obsahoval všechny hodnoty požadované od následovníka ve vylepšené podobě. Musí přísněji střežit svou čest, musí být věrnější, pravdomluvnější a upřímnější než následovníci, které vede. Musí umět mlčet lépe než ostatní. Musí být co nejvzornějším kamarádem - aniž by si kamarádství pletl s bujarým bratříčkováním, které ničí disciplínu. To zavazuje každého vůdce, aby se neustále snažil prokázat své schopnosti. Vůdcovství si musí znovu a znovu zasloužit, důvěra následovníků v něj musí být neustále podrobována zkoušce. Váhající masy, které nelze zformovat v následovníka, ukazují na nedostatky a selhání svých vůdců. Schopnost vůdce se prokazuje úspěchem, s jakým se mu daří formovat následovníky, kteří jsou mu v nacionálněsocialistickém smyslu svěřeni. Následovník není nikdy vinen, je-li nepoužitelný, spíše vždy jen jeho vůdce, protože ho nedokázal zformovat. Součástí formování následovníka je totiž správný obsah, to znamená odstranit nehodnotné, rozvinout hodnotné a upevnit váhavé.

Nacionálněsocialistické vedení propůjčuje plnou moc. Když jsme hovořili o povinnostech následovníka, zjistili jsme, že každý musí poslouchat rozkazy svého vůdce, kromě rozkazu vzpoury. Omezení rozkazovací pravomoci tedy spočívá pouze na samotném vůdci, v jeho odpovědnosti směrem nahoru a v jeho svědomí.

Musí být možné ospravedlnit každý vydaný rozkaz, ale každý vůdce musí také vždy dbát na to, aby i jeho podřízení vydávali odpovědné rozkazy. Vedení jako celek si musí být vždy vědomo Nietzscheho slov:

„Ale to je třetí věc, kterou jsem slyšel: že rozkazovat je těžší než poslouchat. A nejen proto, že velící člověk nese břemeno všech poslouchajících a může být tímto břemenem snadno rozdrcen: - pokus - riziko se mi objevilo ve všech rozkazech; a vždy, když velí, riskuje živé samo sebe.“ Ne výhradně odpovědnost vůči nadřízenému vůdci by měla omezit moc rozkazování, spíše odpovědnost před vlastním svědomím. Při každém rozkazu, který vůdce skrze svou moc vydá, by měl nejprve zpytovat svědomí, zda rozkaz slouží jeho osobě, nebo jeho národu, zda slouží jeho ješitnosti, touze po slávě, jeho prospěchu, nebo společné vůli sloužit národu. Svědomí je zvonivou ctí v hrudi vůdců. Svědomí je něco božského v nás, a proto nás činí svobodnými, stejně jako vše, co pochází z božského. Teprve díky tomuto moudrému omezení se moc v rukou každého vůdce stává nástrojem služby. Moc byla v každé době svůdná, ale až příliš snadno svádí ke zneužití.

Kdo ji používá pro sebe, bude jí zničen.To byl vždy osud těch tyranů a diktátorů, kteří zapomněli, že moc je nástrojem sloužícím obecnému dobru, a ne služebníkem pro stupňování sobectví.

Mezi stovkami německých absolutistických knížat v 18. století Fridrich Vilém I. a Fridrich Veliký nevyužívali moc absolutní vlády pro sebe, naopak se dobrovolně učinili prvním služebníkem svého státu. Nevnímali stát jako existující pro ně samotné, spíše se sklonili - jako vnitřně největší svobodní lidé své doby - před ideou státu. Právě proto vytvořili předpoklad pro vznik druhé německé říše, protože se nejvíce přiblížili německému odkazu a jeho závazku. Moc je meč v ruce, který lze vytasit pro spravedlivou věc, ale také pro vraždu. Kdo zneužívá moc, toho zničí; kdo ji považuje za nástroj, k němuž slouží, ten se díky ní dostane dál a bude povznesen. S mocí, která nám byla dána, si můžeme podmanit nebo zvítězit. Nikdy neuděláme nacionální socialisty ze soukmenovců stojících stranou, pokud je budeme násilím obracet, aby respektovali naše symboly, nebo se je budeme snažit získat pro vstup do té či oné organizace. Lidé získaní násilím odcházejí při první příležitosti, stejně jako váleční zajatci násilně začlenění do pruské armády Fridricha Velikého. My můžeme zvítězit jen tím, že je přesvědčíme, že probudíme svobodnou vůli, která je v každém slušném Němci, že jí pomůžeme růst, aby se rozvinula a vlila do velké řeky německé národní vůle. K tomu je jistě zapotřebí vítězná víra ve slušnost německého národa, jakou měl Vůdce ve svém jeden a půl desetiletí trvajícím boji o národní duši. Všichni známe

hranice svého jednání, kde se hlásí naše svědomí: tento božský napomínač v nás, který nám od věčnosti připomíná, že na této zemi nežijeme pro sebe. Tam, kde nás chce pohnout marnivost, okázalost a opilství, chamtivost a egoismus, má tento napomínač v nás tendenci se hlásit. Chceme naslouchat jeho hlasu s útěchou, protože odpovědnost vůči nadřízenému důstojníkovi by mohla být doprovázena neuctivými pohnutkami, jako je lpění na vedoucí pozici a touha udělat dobrý dojem. Ale osobnost, která je pevná a zakotvená v morálce, je tou nejskvělejší zárukou, že moc nebude zneužita.

Na základě této povinnosti se přijímá další obtížný úkol vedení. Být spravedlivý je to nejtěžší, co se od vůdce požaduje. Pokud je mi známo, ze všech historických osobností obdržel čestné přízvisko „Spravedlivý“ pouze Řek Aristides. Spravedlnost může vzniknout pouze díky železné sebekázni. Každý vůdce nedokáže stejně ocenit své následovníky, neboť jeden se mu bude zdát svědomitější než druhý. Jako nejvzornější kamarád to nikdy nesmí dát najevo. Kromě toho musí při každém rozhodnutí, které jako vůdce učiní, chladně vážit, aby nalezl spravedlnost. Zahodí své vůdcovství, pokud dovolí, aby se objevily jeho sympatie a spravedlnost tím utrpěla. Použitelný jako vůdce je jen ten, kdo si umí zachovat - nebo získat - tuto pevnou rozvahu, kterou mu

následovník musí dokázat poslušností. Vyrovnanost je nezbytným prazákladem vedení i v jiných oblastech života. Výraz jeho tváře nesmí nikdy prozrazovat nebezpečí, porážky musí snášet bez jakéhokoli narušení své přirozenosti, neboť žádný lidský život jich nezůstává ušetřen. Fridrich Veliký je větší díky překonání porážek u Kolína, Hochkirchu a Kunersdorfu než jako vítěz u Hohenfriedbergu a Leuthenu. Náš Vůdce překonal porážky, které uvrhly tisíce lidí do zoufalství. To, že se po 9. listopadu 1923 znovu pustil do práce a chtěl dosáhnout nejvyššího cíle, bylo to nejpůsobivější, co dokázal. Sebeovládání mysli a jejích emocí musí vycházet z ještě větší sebekázně než mlčení následovníka. Obdivuhodní jsou ti vůdci, jejichž sebeovládání zůstává hádankou, která prosí o rozluštění. Na druhé straně ti, kteří nosí své srdce na rukávě, jsou jako vůdci nepoužitelní. Každý dílčí vůdce by však měl své nitro projevovat jedním směrem: Měl by vzbuzovat nadšení pro vysoké, čisté a vznešené, aby mohl své následovníky vychovávat k vyšším věcem. Pak vyrovnanost nebude znamenat budoucí život, ale projeví se v něm pravda našeho bytí.

Nejsilnějším důkazem vyrovnanosti je, že každý vůdce dokáže příkladně zemřít. Dva příklady z pruských dějin jsou právem znovu a znovu připomínány: Když v bitvě u Leuthenu těžce raněný praporčík křičel bolestí, Fridrich Veliký mu řekl: „Zemři důstojně, praporčíku!“ A

z války 1870/71 se vypráví, že rota byla vedena proti nepříteli v sevřeném útvaru; když zraněný praporčík nadšeně vykřikl „Ať žije král!“, velitel roty k němu dojel a potrestal ho třídenním vězením, protože promluvil v útvaru, aniž by byl někým vyzván. Umět se ovládnout i tváří v tvář smrti je korunou života velitele. Jen ten, kdo byl ve svém životě spravedlivý, bude umět zemřít slušně. Našemu národu je třeba blahopřát, jestliže si nacionální socialismus vychovává vůdčí vrstvu, která nenávidí nespravedlnost, pronásleduje ji a likviduje. Německý národ snese hlad, ale ne bezpráví. *„Tvář spravedlnosti a kázně je krásnější než jitřenka a večernice.“* (Plotin)

O vystupování vůdce

Moc, která je spojena s jakoukoli vedoucí pozicí, umožňuje vůdci stanovit hranice, protože hodlá rozšířit své vedoucí postavení. Má možnost povýšit se nad své následovníky prostřednictvím zvláště silně zdůrazňovaného vnějšího vzhledu. Jistě, pro velké organizace bude vždy nutné, aby vedoucí byli navenek rozpoznatelní prostřednictvím hodnostních označení - ale samotné hodnostní označení nikdy neuděluje potřebnou autoritu. Ale i poctivě získaná hodnost v sobě skrývá mnohá nebezpečí. Na vůdce může dolehnout jako opojení, když vidí, že sto, tisíc nebo dokonce sto tisíc lidí

musí poslouchat jejich rozkazy. Každý, kdo někdy velel velkému útvaru, musel zažít, že lidé, kteří byli před svým jmenováním rozumní, najednou nezvládli své vůdčí postavení. Přirozeně tím okamžitě ztratili své vůdcovství. Také my se chceme podrobit přísné sebekázni, která nás znovu a znovu nutí kontrolovat, zda jsme si své vedoucí postavení zasloužili v současný den stejně jako v ten předchozí. Neustálá věrnost sobě samému, neustálá kontrola, která se stává součástí naší přirozenosti, musí zajistit, aby náš živý příklad stále znovu ospravedlňoval naše vedoucí postavení. Vnitřně nejistý člověk se uchýlí k náhražkám skutečných vůdčích schopností, okázalosti, pouhému zdání a sebeprosazení, a tím ztratí kontakt s jednotlivým následovníkem. Každý opravdový vůdce dodá své vůdcovské důstojnosti zvláštní styl prostřednictvím prostoty, jednoduchosti a skromnosti. Ne velikost motorového vozidla, ne bezohlednost, s jakou se řídí ulicemi, ne počet doprovodů vyhrává tu vždy stálou lásku v širokých kruzích následovníků a soukmenovců.

Chceme působit prostě a skromně, zejména tam, kde se ukazujeme bez svých následovníků, vždy s vědomím, že za námi kráčejí tisíce lidí. Když si pruský vyslanec v Londýně vyžádal od Fridricha Velikého velký kočár, doporučil mu, aby šel pěšky, protože za ním pochodovalo 100 000 pruských vojáků. Když však spolu s našimi

následovníky vystupujeme veřejně jako součást NSDAP, pak celkový obraz musí vždy představovat důstojný styl: disciplinovaný, s jednoduchými, jasnými, velkými liniemi! Žádná změť, žádné shlukování velkých formací na příliš malém náměstí, ale také bez toho, aby se shromážděné jednotky ztrácely na příliš velkých náměstích! Žádná nadměrná výzdoba sálu nebo náměstí, ale také žádné zachovávání řídkého obrazu denní rutiny! V tom spočívalo kouzlo našich shromáždění v období bojů, že i ta nejchudší vesnice se mohla proměnit v posvátný prostor prostřednictvím plakátů, vlajek, nástupu s prapory, pozdravu vlajkou a písně Horsta Wessela. Nikdy by se neměly používat staré zastaralé formy, když se má prezentovat velikost minulosti. Fridrich Veliký a Bismarck v pronajatých uniformách a špatném ztvárnění na jevišti nikdy neztělesňují ducha těchto mužů ani vznešenou dobu. Řečnické chóry, sborové průvody nebo třeba jen skvěle zazpívaná píseň jsou mnohem účinnější než honosné vlastenecké napodobeniny. Vždy chceme sami od sebe požadovat, aby to, co předvádíme z NSDAP, bylo příkladné z hlediska přesnosti, svědomitosti, disciplíny a vnější formy; musí to být strhující a neodolatelně vítězné. Špatně vydaný povel při nástupu s vlajkou, nedbale provedený rozkaz, nečisté nebo nedbale nošené uniformy okamžitě zničí rekrutační sílu shromáždění. Když vůdce

mluví ve shromáždění, měl by mluvit ze vznešené pozice, aniž by se dotýkal zbožnosti nebo zbožštění. Je-li dostatečně nadaný, aby vzbudil nadšení, měl by snášet potlesk, i ten nejhlasitější, aniž by ztratil nad sebou kontrolu. Pokud dokáže posluchače strhnout, pak to není jeho zásluha, ale spíše zásluha zakladatele NSDAP, který mu dal příležitost uplatnit svůj talent ve prospěch nacionálního socialismu.

Žijeme v období restrukturalizace vedení v Německu takového rozsahu, jaký v naší otčině ještě nikdy nenastal. Chceme si uvědomit, že každý z nás má spoustu známých a přátel, kteří nás znali v době, kdy jsme ještě nebyli vyššími či nižšími vůdci nebo poddůstojníky. Nikdy by se o nás nemělo říkat: Teď ti, kteří se něčím stali, nás už neznají. Prostota a jednoduchost našeho národa se projevuje především v tom, že zůstáváme stejnými lidmi, jakými jsme byli dříve. Vím, jak snadno přicházejí řeči o tom, že se člověk údajně zpychl, protože se na něj obracejí stovky soukmenovci se svými starostmi a přáními a s žádostmi o pomoc. Neměli bychom se nechat odradit od trpělivého naslouchání těmto tisícům lidí. I když není možné pomoci všem, většině z nich se přece jen uleví, když mají pocit, že alespoň najdou pochopení a mohou říci svůj názor. Netrpělivost by nás měla zachvátit pouze tehdy, pokud jasně zjistíme, že je k nám přivedla pouze

zištnost, touha využít - nebo zneužít - „dobrých známostí“. Právě těch bylo v roce 1933 velmi mnoho.

Naše skromnost se projevuje v jistotě naší povahy, takže jsme schopni kdykoli s jistotou hovořit i s posledním soukmenovcem. Nikoliv s laskavostí, která nechává shůry kapat svou milost, doprovázenou blahosklonným poplácáváním po rameni „podřízeného“. Kdo chce vést soukmenovce, a ne poddané či podřízené, musí s nimi umět mluvit po kamarádsku - kamarádsky, nikoliv těžkopádně a důvěrnicky. Nemusíme se bát, že tím ztratíme úctu a autoritu, neboť je získáme výhradně díky prokázání svých schopností.

O výběru vůdců

Nejtěžší úkol, který je na naše vedení kladen, spočívá ve výchově vůdců, v přípravě budoucích vůdců. Lze se naučit spoustu věcí, ale nikdy ne znalost lidí. I ten, kdo může mít objektivní a jistý pohled, zažije, jak je znovu a znovu zklamáván. Lidé v našem následování s nejlepším a nejopravdovějším charakterem jsou obvykle ti nejtišší, které hledající oko nejsnáze přehlédne. Kdo nepochopil tragédii krále Filipa v Donu Carlosovi, ten se neseznámil se všemi starostmi vedení, když zoufale hledá člověka, kterému může věřit: *„A teď mi dej člověka, dobrá Prozřetelnosti. Dala jsi mi jich mnoho - dej mi teď člověka. Ty*

- jsi sám, neboť tvé oči zkoumají skryté - prosím tě o přítele, neboť nejsem vševědoucí jako ty.“

Německý člověk, pokud je schopný, je obvykle tak skromný, že své světlo raději schová pod košík, než aby - prostoupen svým posláním - přiznal své schopnosti. Proto je vždy lepší hledat mezi tichými a dobrými charaktery než mezi těmi křiklavými a nápadnými. Zklamání z nápadných dopadá obvykle hůře, protože mají sklon se hlasitě chlubit škodami, které napáchají, zatímco zdrženliví - v případě, že se ukáží jako neschopní - toho moc nenamluví. Kromě toho by měli být více upřednostňováni ti, kteří mají dobrý charakter, než schopní jen s několika dobrými vlastnostmi. Jistě, i to vyvolává obavy: pokud nás čeká závažná operace a máme na výběr mezi chirurgem s vynikajícím charakterem, který je však špatným chirurgem, a lékařem, který je v soukromém životě mizera, ale vynikající chirurg, pak si vybereme toho druhého. Pokud však hledáme vůdce na nějakou funkci, pak je třeba posuzovat především charakter, neboť následující se orientuje na charakter. Kdo má slušný charakter s nacionálněsocialistickým založením, ten si vždy najde způsoby a prostředky, jak nahradit svou neznalost nebo neschopnost v jakékoliv oblasti vhodnými spolupracovníky. Konečně slušný charakter se obvykle nespojuje s bezbřehou hloupostí.

Jedním z neměnných požadavků života je, že mezi vůdci budujícími společenství musí existovat zdravá konkurence. Existuje-li také úzká vazba mezi jednotlivými vůdci a jejich následovníky, aby tvrdá soutěž o lepší výkony znovu a znovu působila jako podnět, pak roste onen „duch sboru“, který skutečně naplno umožňuje, aby se společenství stmelilo v jeden celek. Předpokladem však zůstává, že tento „duch sboru“ nepřekročí určité hranice a nevytvoří nesmiřitelné nepřátelství. Nesmí se zapomínat na společný cíl, jemuž se všichni musí podřídit. Dnes musí všichni vůdci dbát na to, aby se - kromě zdravých ambicí jednotky - nezapomínalo na společný cíl: Všichni sloužíme německému národu, abychom ho učinili lepším a silnějším, všichni se musí tomuto úkolu podřídit, nikdo není lepší nebo horší, ať je mužem SA nebo SS nebo důstojníkem, ať je mužem protivzdušné obrany nebo letcem, ať je vojákem nebo mužem Pracovní služby nebo důstojníkem.

Druhá hranice je stanovena pro zdravou soutěž mezi vůdci. Nesmí vést k tomu, aby je ovládla bezuzdná, vzájemná vůle po zničení, která si dovoluje všechny, i nečisté prostředky. Hranici vůli k úspěchu určí zákon cti. Pomluvy, špinění cti a nepravdy zůstávají vůči soukmenovcům zbytečnou podlostí. Pověřený vůdce, který zde při výběru svého podřízeného vůdce na tuto

zásadu nedbá, si ze svých následovníků vybere skupinu lidí, kteří jsou všechno jiné než nacionální socialisté.

Přesto se znovu a znovu setkáváme se zklamáním. Ambiciózní vůdci, kteří bezohledně odsouvají ostatní, kteří jsou posedlí falešnou ctižádostí a stávají se bezohlednými. Chceme být ctižádostiví sami o sobě, neboť chceme vsadit na svou čest, abychom do své funkce dali to nejlepší. Často se však setkáme s tím, že mnozí považují za hlavní práci pro svého nadřízeného detaily, kterými se nesmí a nemůže zatěžovat, a nevšímají si odpovědnosti nadřízeného, jeho návrhů a plánů nebo si jich málo váží. V tom spočívá nutná tichá služba „pravé ruky“ vůdců, jejich šéfa štábu, že musí tiše a skromně vykonávat hlavní tíhu práce, zatímco vůdce „jen“ nese odpovědnost, ale i slávu. Tam může nevěrnost narůst až příliš snadno. Ale přes všechna zklamání, která nás nešetří, si nikdy nechceme osvojit životní pravidlo, že na každého soukmenovce, s nímž musíme spolupracovat, je třeba pohlížet jako na darebáka, dokud nás nepřesvědčí o opaku. Kéž bychom byli tisíckrát zklamáni: vždycky chceme znovu věřit v dobro. Neboť pokud už nejsme schopni věřit ve slušnost německého národa, pak už nemůžeme být nacionálními socialisty. Náš Vůdce od počátku své činnosti věřil ve slušnost německého národa, jen je třeba tuto slušnost probudit a podpořit slušným vedením.

Nejtěžší pro vůdce je, když cítí, že je přehlížen. Každý z nás, kdo nemá lhostejné srdce, měl alespoň jednou pocit, že by nějakou pozici mohl nejlépe obsadit sám. Až příliš snadno se pak může dostavit zášť a mrzutost, když člověk kýženou funkci nedostane. Pak se musíme skutečně vzchopit k vnitřní velikosti a uvědomit si, že svět jde dál, i když ten druhý, šťastnější kolega - podle našeho názoru - je někdy tak neschopný a my bychom to udělali mnohem lépe. Pak se chceme uchýlit do ticha a plnit funkci, kterou máme, s ještě větším vědomím povinnosti. Nikdy se nechceme stáhnout do samoty z hněvu. Jistě, člověk by se vždy mohl vzdát svého úřadu, aby dokázal, že na něm nelpí. Kdo je však přesvědčen o správnosti svého jednání - zkoušeného před jeho svědomím morální odpovědností -, nesmí se s nelibostí stáhnout do soukromí. Kdo opustí bojiště - i když není poražen -, nemůže se nikdy stát vítězem.

O rozhodnosti

Chybí rozhodnost k jednání, a to bez vůdce. Vnitřně pevný důstojnický sbor až příliš snadno podléhá nebezpečí, že si každý jednotlivý poddůstojník zvykne pouze čekat na rozkaz shora, aby mohl jednat. Není žádným důkazem proti správnosti vůdcovského principu - jeho odpovědnosti směrem nahoru a autority

směrem dolů, jestliže rozhodnost usne, jak se to opakovaně stalo v německých dějinách. Raději bychom měli Ferdinanda von Schilla, který měl příliš mnoho rozhodnosti, jednal a přitom zahynul, než ty pruské velitele pevností, kteří se po porážce u Jeny a Auerstedtu do poslední chvíle nebránili, protože neměli rozkazy. Heinrich von Plauen také nečekal na rozkaz, na zvolení nového hofmistra, který by mu mohl vydávat rozkazy. Kdyby jednal správně „formálně“, pak by Marienburg padl do rukou nepřítele. Život je příliš bohatý a plný ran osudu na to, aby se odstavec z předpisové knihy stal v každém okamžiku vodítkem pro jednání. Znovu a znovu se budou objevovat případy, kdy vůdce musí jednat z vlastní iniciativy. Generál Courbiere považoval svého krále za krále Graudenze, když Francouzi požadovali, aby se pevnosti vzdal, protože pruský král byl větší. Generál von Yorck jednal z vlastní iniciativy, aniž by dostal rozkaz shora. V roce 1918 však neexistoval žádný velitel generálního komanda, který by 7. nebo 8. listopadu hlásil svému vrchnímu veliteli, že - na základě vlastní síly a rozhodnosti - porazil nekázeň a vzpouru. Požadavek jednat z vlastní iniciativy - to ukazují uvedené příklady - se obvykle objevuje jen v mimořádných dobách. Ty však mohou v menší míře náhle kdykoli postihnout každého vůdce. Když je ohrožena čest, věrnost a disciplína, je třeba jednat rychle, získání rozkazu by mohlo trvat příliš

dlouho. To však vyžaduje, aby tyto hodnoty byly pro každého vůdce pevným pojmem, který se stal jeho součástí, jinak bude kolísat. Totéž platí pro konečné záležitosti národa v mimořádných dobách, kdy je nutná rychlá rozhodnost. Je-li jednota německého národa náhle vnitřně nebo navenek zpochybněna, takže se jeho životní prostor ještě více zúží, dojde-li k nešťastným událostem a porážce, pak musí být podřízení vůdci velmi často schopni jednat bez rozkazů. Pak tato zásada platí: Lepší je nesprávný rozkaz, za který by člověk mohl zaplatit hlavou, než nedělat nic.

K tomu je jistě třeba, aby politický vůdce měl pevnou oporu v realizaci potřeb německého národa.

Tyto potřeby budou přítomny, dokud bude existovat německý národ. Nikdy se neuspokojíme tak, aby se pnutí uvnitř našeho národa mohlo někdy snížit a umožnit obejít se bez vůdčí vrstvy, která by poskytovala živý a dobrý příklad. Bude-li německý národ žít nacionálněsocialistickým způsobem, bude se zvětšovat, a bude-li se zvětšovat, máme znovu a znovu povinnost jednat tak, aby obyvatelstvo a prostor, krev a půda stály ve zdravém vzájemném poměru. A tato povinnost vyžaduje obětavou, tvrdou, disciplinovanou rozhodnost vedení, které je vnitřně podmanivé, neústupné a hrdinské.

O výchově mládeže

V rodičovském domě

Viděli jsme, že naše nová vůle velmi silně ovlivňuje manželství. Muži a ženy jsou současně také členy následování a vedení. Protože celý náš národ je zahrnut do nacionálního socialismu, musí být do formování nacionálně socialistického soukmenovce zahrnuta i výchova dětí, neboť nikdy nechceme ztratit ze zřetele cíl našeho snažení, aby se díky lepším manželstvím, která jsou tvořena lepšími následovníky a vůdci, vyvinul v budoucnu lepší německý národ, který pak zajistí lepší následování a lepší vedení. Je-li pro nacionálního socialistu více než kdy jindy výchova přímo spojena s kázní, pak ve výchově musí být vůle formována s takovým důrazem, aby se umožnila vůle ke zdravé kázni a jejím prostřednictvím opět vystupňovaná vůle k výchově. Protože výchova v rodině - již v prvních letech života - má tak mimořádný význam, chceme mít jasno v hodnotách, které chceme den po dni předkládat našim dětem. Již malé dítě si musí zvyknout svědomitě dbát na dochvilnost a pořádek. Mimo přesně dodržovanou dobu jídla by mělo i odpočívat. Ani křik, který obvykle jen nahrazuje práci a má přivolat dospělé - nesmí způsobit přerušení nezbytného odpočinku. Precizní dochvilnost a svědomitost jsou zde předpokladem nacionálněsocialistického řádu. Neměli bychom si

myslet, že tyto věci nemají nic společného s výchovou malého dítěte nebo že tento požadavek je synonymem pedantství a rigidní mechaniky. Kdo není vychováván ke svědomitosti v malých životních věcech, nebude toho později schopen ani ve věcech velkých. Ti, kdo - se špatně zahranou originalitou - tvrdí, že byli v životě vždy nedochvilní, nedbalí, roztržití a zapomnětliví, nemají v žádném případě nic společného s těmi, jejichž vznešená mysl tráví svůj čas s věčnými věcmi, takže zapomínají na okamžiky tohoto světa.

Chceme - ve správný čas - přivyknout naše děti na emocionální a psychologické otužování. Bolest v tomto světě začíná pro dítě bolestivým kontaktem s předměty, které mu neustupují. Rodiče tu nejsou od toho, aby tuto bolest oželeli nebo jen znemožnili tím, že nechtějí, aby dítě přicházelo do styku s náročnými překážkami. Největší část našeho poznání života pochází ze zkušenosti. Proto hřešíme proti svým dětem, pokud je ze zkušenosti vylučujeme a stavíme je do nereálného světa, z něhož budou jednou nutně vyhnány. Pak ale bude uvědomění o to bolestnější, pokud nemá za sebou léta života, která - stejně jako ta první dětská - moudrá příroda uspořádala tak, že plášť zapomnění zakrývá vzpomínky na zkušenosti z prvních let života.

Sparťané šli dokonce tak daleko, že na bolest zvykli i chlapce. O jednom spartském chlapci, který ukradl lišku

a schoval ji pod pláštěm, se vypráví, že se náhle zhroutil mrtvý před svými vyslýchajícími soudci, aniž by předtím dal najevo bolest, ačkoli se mu liška zažrala do těla. I my chceme své děti navyknout na snášení bolesti. K tomu patří především to, aby se naučily odříkání, protože to je jedna z nejbolestivějších věcí na tomto světě. Již na začátku jsme viděli, že této odříkavosti se lze nejsnáze naučit v rodině s mnoha dětmi, v níž se nutně musí podřídit sobecké touhy jednotlivce. Ze stejných důvodů lze rozvíjet i výchovu k soběstačnosti, protože soběstačnost a rozhodnost, jak bylo vylíčeno výše, jsou nezbytnými vlastnostmi vedení.

Názory na rodičovskou výchovu se v historii našeho národa hodně změnily. V posledních desetiletích úpadku jsme všichni zažili, že i do této oblasti vstoupil liberální pohled. Žij a nech žít, takzvaná svoboda a ustupování rodičů přáním dítěte charakterizovaly „století dítěte“. Naproti tomu v desetiletích před rokem 1870 byly děti až do malých selských a maloměšťáckých rodin vychovávány s přísnou kázní. Děti musely často oslovovat své rodiče formálním „Sie“, což lze zčásti vysvětlit francouzskou nadvládou v 18. století, ale v tomto období bylo znakem odstupu mezi rodiči a dětmi. Při jídle děti nesměly mluvit, často musely stát, protože sezení bylo výsadou dospělých. Spolu s přísností přicházela i vůle rodičů chránit své děti před špatnými

vlivy. Proto byla zejména dcera s obavami zadržována před okolním světem. Pouze v jihoněmeckých převážně selských rodinách se zachovávaly přirozenější názory, takže rozhovor mezi dívkou a chlapcem nebyl hned považován za nemravnou záležitost.

Musíme si ujasnit, že školení ve smyslu ochrany dnes není možné. Společenské instituce (škola a Hitlerjugend) si nárokují mládež již v tak útlém věku, že se ji žádnému rodičovskému domu nepodaří ukrýt před vnějším světem. Ale tam, kde se vytvářejí společenství, se také dostávají - přes veškerou kázeň a dohled - živly se sklonem ke zlu, nejen k dobru. Škola a Hitlerjugend sdružují mládež, takže je nemožné, aby rodiče uchránili své děti před špatnými vlivy. Proto nesmí být výchova mládeže zaměřena hlavně na ochranu před zlem, ale spíše na to, aby ji včas zocelovala pro střetnutí se zlem. K tomu patří především to, aby rodiče získali důvěru svých dětí. Přílišná přísnost a tvrdost rodiče a děti odcizuje, takže je znemožněno ovlivňování vůle směrem k vytvoření síly odporu. Vzniká pouze vzdor a v nejlepším případě falešné otužování, aby bylo možné tyto těžkosti mládí tvrdošíjně přijímat a překonávat. Mezi rodiči a dětmi musí převládat důvěra, ano, dokonce kamarádství. Děti se na rodiče obracejí s otázkami tak dlouho, dokud nemají pocit, že dostávají pravdivé odpovědi. Utěšující odpovědi - s poukazem na to, že jsou ještě příliš malé

nebo nezkušené, aby jim mohly dát jasnou odpověď - jsou špatné. Budou se obracet na jiné lidi, aby dosáhli kýženého vyjasnění, na kamarády, kteří jsou mnohem méně vhodní k tomu, aby jim sdělili pravdu, než rodiče, nebo skončí u špatných knih jako zdrojů své zvědavosti. Proto my rodiče chceme svým dětem vždy dávat odpovědi, které odpovídají jejich schopnosti ptát se a chápat.

Právě kamarádský vztah, který chceme mít se svými dětmi, od nás vyžaduje příkladné chování. V otci a matce by děti měly vidět dobré příklady, které mají vůli k těm ctnostem, jež od svých synů a dcer vyžadujeme. Jsou to tytéž ctnosti, které chceme projevovat jako následovníci a vůdci. Naše existence tím dostává svou korunu: Také uvnitř našich čtyř stěn nejsme osvobozeni od služby národu, právě naopak, zde to musíme dokázat nejrozhodněji. Jako otec a matka chceme prožívat čest, věrnost, pravdomluvnost, mlčenlivost, skromnost a povinnost jako dobrý příklad, neboť tím vychováváme lépe než trestem. Pokud jsme do manželství vstupovali na základě dříve vylíčeného východiska, pak bude sklon k těmto hodnotám přítomen i v našich dětech, takže je stačí jen probouzet a podporovat.

Proto chceme své děti vést především k tomu, abychom jim dokázali s velkou vášní projevovat odpor a znechucení nad neřestmi. Tím je vychováváme lépe než

trestáním. Při přijímání fyzických trestů se v mládeži může až příliš snadno objevit jakési hrdinství, jen aby člověk dokázal, že se umí ovládat a snášet bolest. To až příliš snadno podněcuje chlapce k tomu, aby zkoušel svůj odpor proti rodičovským příkazům a fyzické bolesti při trestání. Bylo by však lepší použít to jako poslední možnost, kterou je třeba považovat za zavrženíhodnou, protože apel na čest selhal. Člověk může velmi brzy probudit cit pro čest, úctu k vysokým hodnotám, a může dát jasně najevo opovržení, které cítí vůči špatným činům. U rodičů musí převládat ta nejpřísnější spravedlnost, neboť jedno z dětí by si nikdy nemělo všimnout, že se s ním za přestupek zachází byť jen trochu jinak než s jeho sourozenci. Děti lze jistě směřovat k velkým úkolům, jako je odvaha a statečnost, protože otčina od nich jednou bude tyto věci vyžadovat. K nejkrásnějším vzpomínkám na mládí bude vždy patřit, když rodiče dětem zpívali nejkrásnější a nejvznešenější písně otčiny nebo jim matka otevírala hluboký obsah německých pohádek. Děti se rozhodně nesmí přikrmovat zážitky, protože jinak mají sklon k blazeovanosti. Přes všechny požadavky na kamarádství musí děti mlčet, když dospělí mluví. Chceme stále napomínat naše vědomí, že v dětech vychováváme budoucí následovníky - a dají-li tomu nebesa, i budoucí vůdce. Chceme jim vštípit ctižádost být budoucími služebníky národa. Je

také zdravým znamením, pokud rodiče usilují o to, aby je jejich děti v jejich životním postavení předčily. Tato zdravá snaha by však nikdy neměla upadnout do šílenství liberální doby, že vyšší postavení musí být vázáno výhradně na univerzitní studium. Po všem, co zde bylo řečeno, je samozřejmé, že záleží jen na morální nosnosti, kterou je profese naplněna, ale nikoli na titulu nebo příjmu.

Při výchově synů a dcer v rodičovském domě se obzvlášť často dělá jedna chyba. Nejen otcové, spíše i matky se často vymlouvají na to, že ve svých synech vidí něco zvláštního oproti dcerám, a nenechávají je vykonávat určité práce, protože se prý pro jejich pány syny nehodí. V mnoha rodinách je rozšířen názor, že není důstojné, aby se synové podíleli na udržování pořádku a čistoty v domácnosti. S obavami se brání tomu, aby si sami udržovali čisté oblečení, leštili boty, obstarávali a balili potřebné věci na cestu nebo výlet, ale o to více tyto úkoly přisuzují výhradně matce a dcerám. Postupně se utváří názor, že dívky jsou rozené služebnice chlapců, které musí splnit každé přání. Je zřejmé, že z toho snadno vyplyne názor, že dívky mimo rodinu jsou tu také proto, aby uspokojovaly přání mladých pánů. Chceme své syny vychovávat k úctě k dcerám, chceme je nechat pomáhat, protože práce nikdy nedělá ostudu, aby se z nich později

nestali manželé, kteří na svou choť pohlížejí jako na služku v protikladu k životní společnici.

Navíc takto vychovaní mladí muži nebudou později ve svých budoucích společenstvích, v pracovní službě, v Reichswehru a v SA klopýtat o směšné životní maličkosti, že nevědí, jak se čistí špinavé boty nebo zapíná knoflík u kalhot. Úcta k ženskému pohlaví musí být synům nastavena v srdcích již v rodině, aby později nežili ve falešném omylu a nebyli schopni si vybrat ženu na základě vůle k novému nacionálněsocialistickému manželství.

To je totiž cílem našeho výcviku a je třeba to stále znovu zdůrazňovat: Vždycky je třeba opakovat: manželství pro zlepšení rasového složení německého národa, nacionálněsocialistické manželství založené na vůli k morální odpovědnosti, ke zušlechtění dvou životů, které vyrostly z německého národa skrze oddanost pro oddanost národu. Proto výchova v rodičovském domě nesmí ignorovat životní oblast pohlaví. Je to zvláštní: V mnoha tisících rodin jsou životní pudy dítěte předmětem výchovy - jídlo, pití, spánek, pudy zachovávající život jsou integrovány do rodinného společenství; pouze oblast pohlavního života je obvykle ignorována. Stydlivost a rozpaky rodičů často zavírají oči, takže se domnívají, že tyto problémy pro jejich dítě neexistují, takže mohou nechat na starších, mladistvých kamarádech, aby jim

otevřeli oči. Jednoho dne pak rodiče poznání sexuality dětí přijmou jako samozřejmost, nebo děti zcela sejdou z cesty, protože se dostanou do rukou zničených a neslušných lidí. Tak to nemůže zůstat. Předpokladem změny je, aby rodiče získali vnitřní svobodu otevřeně a jasně o těchto věcech s dětmi mluvit a vědomě je vychovávat, to znamená i zde posilovat svou vůli. To neznamená, že by ve stanovenou hodinu najednou začaly mluvit ve smyslu takzvaného osvícení, spíše aby jednak působily na dítě v nejranějším mládí a jednak aby mu ve všem říkaly pravdu. Dítě by mělo spát tvrdě a v chladu a nemělo by dostávat změkčující podložky a přikrývky. Pohyb, gymnastika, sport a turistika by měly od nejranějšího mládí zajistit dostatečnou únavu - trvající přes noc až do ranního vstávání. První otázka se objeví při narození dětí v rodině nebo mezi známými. My rodiče na ně chceme odpovídat tak, abychom neřekli všechno, ale aby odpovědi vždy obsahovaly zárodek celé pravdy: Děti jsou Božím darem pro lidi, kteří spolu žijí jako muž a žena a kteří se mají rádi. To mnohým dětem vystačí na několik let. Později snadno vyvstane otázka, proč je matka „nemocná“ v posteli, když přišlo dítě. Pak se odpoví, že vyrostlo pod matčiným srdcem a s velkou bolestí se od ní oddělilo. Konečná fáze odpovědí pak bude moci přijít ve věku, kdy znalosti o rozmnožování rostlin - možná i domácích zvířat - umožní jemné

srovnání. Nechceme o poslední věci mluvit cynickými frázemi, ani mimořádnými frázemi, ale chceme poukázat na mravní odpovědnost, kterou od nás ukotvení pudů vyžaduje, že tu nejsou z touhy, že to nejsou věci obyčejné a neslušné, ale věci, které nám dala věčnost, že je můžeme učinit neslušnými, ale jako lidé silné vůle se dokážeme uchránit neslušnosti.

V Hitlerjugend

Výše jsme také viděli, že v moderním životě již nejsou možné osobní vazby, jaké existovaly v dřívějších dobách na vesnicích a v malých městech, v takové míře jako dříve. Nebezpečný aspekt nepochybně existuje v tom, že vzhledem k velkému rozsahu a šíři našeho života se dnes jednotlivé vrstvy od sebe vzdalují. Proto je třeba využít každé příležitosti ke sjednocení rozcházejících se sil. Dále jsme viděli, že k vytvoření této jednoty je povoláno formování vedení a následování - v mohutných organizacích nacionálněsocialistického hnutí a státu. Nacionální socialismus si dal podobný úkol v tom, že sjednocuje mládež - v níž se síly vedoucí k odcizení jednotlivých částí ještě tak silně nerozvinuly - do mimořádného svazku. Zatímco liberalismus rozbil přirozenou jednotu mládeže přílišnou segregací mládežnických spolků, nacionální socialismus chce

přirozenou jednotu obzvláště posílit prostřednictvím Hitlerjugend. Hlavní úkol Hitlerjugend spočívá v pěstování kamarádství, aby se jeho prostřednictvím neustále znovu budovala jednota německého národa. Mládežnické kamarádství získává své hodnoty samo od sebe, nikoli z obranného nebo útočného postoje vůči třetím osobám. Zvláště princip vůdcovství mládeže sám o sobě vyžaduje, aby vůdcovství uvnitř této mládeže bylo zcela postaveno na kamarádství. Protože osobnost mladého vůdce není ještě tak plně rozvinutá jako u dospělého, nemůže být výjimečným vůdcem na základě váhy své osoby, spíše jen díky příkladnému kamarádství. Vnitřně utvářené hodnoty kamarádství vyžadují, aby sobecká zvláštní přání byla podřízena. Úkolem kamarádského vůdce je rozvíjet zvláštní hodnoty mladého kamaráda - navzdory rozmělňující se vůli k zařazení. Mnohem méně než vůdce SA bude vůdce Hitlerjugend smět v kamarádech pod svým velením vidět mladé rekruty, ale pouze kamarády, jejichž čest, pravdomluvnost, věrnost, povinnost a slušnost musí svým příkladem probouzet a podporovat.

Pokud tyto hodnoty uvnitř mladé jednotky nenajdeme, pak ve většině případů vzniká kamarádský svazek bojem proti třetímu. Taková mládež se pak zaměřuje proti starší generaci nebo proti státu, nakonec proti jakékoli autoritě. Loupežníci Karla Mohra byli také

společenstvím mladých kamarádů, nicméně ne nacionálněsocialistickým společenstvím mládeže. Boj proti třetímu byl pro Hitlerjugend nezbytný před 30. lednem 1933. **Od té doby však Vůdce hlásal, že dnešní stát je náš, to znamená, že patří nacionálním socialistům, takže mládež nemůže být založena na odporu proti státu nebo starší generaci.** Nacionální socialismus tak končí s projevy liberalismu, které někdo tehdy nazýval generačním konfliktem. Pro nacionální socialismus není jednota národa pouze jednotou přítomnosti, ale spíše jednotou pro celou budoucnost.

Kromě toho je mládí přípravou, nikoli něčím úplným; stejně jako narození, dětství, mužství a ženství - ano, dokonce i smrt - nejsou něčím úplným, tak ani mládí. Mládí ve smyslu let života je vždy přípravou na mužství a ženství. Proto Hitlerjugend nemůže převzít úkoly, které tvoří velké události v národním a státním životě. Mládí má jistě své zákony, především zákon mladistvého romantismu, který mu nesmí být nikdy odňat, protože jinak se mládí mění v mladickou dospělost. Na druhé straně se mladistvý romantismus nesmí přenášet na mužství a ženství, protože pak až příliš snadno vznikají ony pokřivené obrazy, od nichž starý Wandervogel nezůstal zcela oproštěn: od těchto postav zdůrazňovaných svým zevnějškem, které se snažily mladistvým kostýmem zakrýt mládí, jež v nich již

odumřelo. Hitlerjugend nechce zůstat izolována sama v sobě, neboť Vůdcovo jméno v označení této mládežnické organizace zavazuje ke snaze o dosažení cíle, nikoliv stavu.

Jistě, mezi stářím a mládím bude vždy existovat rozdíl a skrze něj i určitý protiklad, a to po všechny časy, neboť stáří má oproti mládí výhodu zkušeností. Zkušenost se však nenechá plně předat a naučit, spíše se musí znovu a znovu prožívat a zakoušet. Kdyby tomu tak nebylo, pak by zkušenost úctyhodného a moudrého starce mohla velmi snadno stanovit dva nebo tři tisíce životních zásad, které by se mládí muselo naučit nazpaměť, aby je mohlo aplikovat případ od případu. Stejně jako je společenský život upraven několika tisíci paragrafy buržoazní sbírky zákonů, tak se nechávají klasifikovat životní zkušenosti. Taková snaha by však byla zbytečná, neboť naším osudem je, že se stáváme chytrými jen díky zkušenostem. Proto naše konečná moudrost ve vztahu k dozrávajícímu mládí našeho národa musí spočívat v těžko přijatelném, ale pravdivém zjištění básníka Wilhelma Raabeho: *„Těžce dozrává ovoce na stromě poznání, až když se vytrácejí četné sny. Ten, kdo nevykazuje pochopení ani za to, že mládí opomíjí vděk, mládí nezná.“*

Je však třeba poznamenat, že mohou zapomenout pouze na poděkování za předané zásady zkušenosti. Básník jistě neměl na mysli, že by jim měla chybět úcta ke

starším lidem. Jestliže chování následovníka k vůdci vyžaduje kázeň a sebeovládání, pak zvláště chování mladšího ke staršímu soukmenovci. Nejen pro Němce, spíše pro každý nordický národ bylo vždy charakteristické, že mladí projevují úctu ke stáří. To však neznamená, že musí se stářím sdílet stejný názor. To nemohou a nesmějí, protože jim chybí zkušenost stáří. Rozdílnost názorů však není synonymem neúcty. A není ani synonymem pro změnu úkolů pro německý národ. Nacionální socialismus dal německému národu věčný úkol, totiž zlepšit jeho krev a zúrodnit jeho půdu. Metody, jimiž lze tohoto cíle dosáhnout, se budou měnit, stejně jako se mění doba a klade v ní nové úkoly. Bylo jistě rizikem, ale také úžasně velkorysou důvěrou, že se Hitlerovo jméno stalo názvem nacionálněsocialistické mládežnické organizace. Každý hanebný čin Hitlerjugend je totiž pokusem vznést ve světě stín na toto jedinečné jméno. Hitlerjugend si toho chce být neustále vědoma a zapojit i mladší Hitlerovy chlapce a dívky do nelehké odpovědnosti a povinnosti být služebníky národního celku. Je tedy třeba včas probudit výchovu a kázeň, aby i desetiletí chlapci a dívky v sobě hrdě měli, že nechtějí Hitlerovu jménu dělat ostudu. Proto je jednomyslnou vůlí Hitlerjugend, aby se stále nevychvalovalo a neoslavovalo, že se jednou stanou lepšími nacionálními socialisty než dnes žijící generace,

spíše je jejich vůlí na sobě pracovat tak, aby pro to svým budoucím životem přinesli důkaz. To ostatně platí i pro školu, pokud to myslí vážně s přeměnou z čistě učební školy minulých staletí ve školu charakteru. Že to není míněno jako útok proti získávání vědomostí, vyplývá z toho, co již bylo řečeno. Získané vědomosti jsou morální povinností využívat je ve službě národu.

Závěr

Vycházeli jsme z toho, že nacionálněsocialistický soukmenovec se nerodí ani tak podle státních zákonů selekce a jiných zákonů pro zdokonalení naší rasy, jako spíše podle vůle, která nachází svou morální odpovědnost před svědomím a věčností. Výběr partnera, který probíhá za těchto předpokladů, skýtá záruku zdravého potomstva, v němž se výchovou opět zvýší sklon k nacionálněsocialistické vůli, aby jednou mohl být výběr partnera ještě hlouběji založen na morálce a tím zajištěn další krok k ryzímu nacionálnímu socialistovi. Život každého nacionálního socialisty je naplněn službou ve společenství jako následovník a vůdce, protože život jednotlivce vychází z celého jeho národa a je spjat s jeho osudem. Služba následovníka - jako následovníka a vůdce - vyžaduje naplnění určitých hodnot, vytvoření pevně vytyčeného typu. Životní náplň následovníka a

vůdce se formuje službou z mravní odpovědnosti a povinnosti, která získává svou ušlechtilost skrze čest a skrze svobodu. Čest a svoboda jsou kousky věčnosti, která není podřízena nutnosti, ale kterou můžeme poznat, protože Všemohoucí v nás ukotvil kousky této věčnosti. To je nacionální socialista budoucnosti: Plný hrdosti na to, že smí sloužit svému národu, aniž by se vychloubal nebo upadal do servilnosti, morálně pevný, ale bez pokrytectví, hrdinný, ale bojující za vysoké cíle, věrný bez podmínek, upřímný, ale ne upovídaný, tichý, aniž by se stal lhostejným, hrdý a s dobrým vkusem, ale bez okázalosti a snobismu, kamarádský bez přílišné podlézavosati. Nepřítel a opovrhovatel sobectví, neslušnosti, prodejné servilnosti, pomluv, hlouposti a arogance, ale bojovník za celý národ, za čistotu a poctivost, za hrdinství, ušlechtilost a krásu.

Pokud se budeme pohybovat v těchto mantinelech, pak náš národ obstojí před věčnými zákony. Pak zůstane zachováno nezbytné napětí, které nám nedovolí propadnout samolibému zadostiučinění a marnivému sebeuspokojení. Pak bude požadavek našeho Vůdce splněn: Všichni slušní soukmenovci jsou nacionální socialisté, ale nejlepší nacionální socialisté jsou straničtí kamarádi. Se silou víry, která nám v období boje dovolí věřit každým kouskem naší bytosti ve vítězství našeho hnutí, věříme v budoucího nacionálněsocialistického

soukmenovce. Německo nezanikne, protože víme, že jsme zajedno s Věčným, který Německo chtěl a dovolil mu vzniknout, takže naše otčina bude věčná, protože my chceme, aby byla.